

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
 Σ' ΑΓΑΠΩ, μυθιστόρημα Ἰ. Μαρού.
 ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ, διήγημα τοῦ Ὁφμαν.
 Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ, διήγημα Ἰ. Σανδώ.
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ.
 Παλαιὰ ἀναμνησις, Ὑπὸ Κ. Ἰ. Πρασσα.
 ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ, Γάμος χωρὶς πολλὰς δια-
 τυπώσεις.
 Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ τῶν Ἑλλήνων.
 ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, Ἀφρικανικὰ περιηγήσεις.
 ΔΙΑΤΙ ΔΕΝ ΕΜΟΝΟΜΑΧΗΣΕ, διήγημα **Gamille**
Berra.
 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Γενεολογία.—Μία ἐκτακτῶς μικρὰ γενεὴ. Γενεὴς καὶ διαζύγιον. Τὸ τρέπαιον ἐνὸς διδασκάλου. — Ἀποτελέσματα τῆς φαντασίας. — Βροχή ἐν . . . μελάνης.

Ἡ γενεὴς! Πόσον εἰς τὰς ἡμέρας ἡμῶν ἐξέπεσε τὸ τόσο σεμνὸν καὶ ἐπιβάλλον τοῦτο δαίγμα τῆς ἀνδρότητος! Ὀλίγοι σήμερον τρέφουσι γενεάδας, καὶ αὐτὰς ἐγὶ ἀξιολόγου ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεγέθους, οἱ πλείστοι δὲ τὴν κωμωδοποιούσι, ξυρίζοντες αὐτὴν εἰς τὸ μέσον, ἢ ὡς ὁ ἡμέτερος κ. Μυριανούσης εἰς τὰ ἄκρα, ἐν ᾧ ἄλλοι τὴν κόπτουσι ἐλοτελῶς, παραβαίνοντες τὸ ρητὸν τοῦ Λευϊτικοῦ: **non radete barbam** ὁ μόνος δὲ ἀκολουθῶν ἐπιπρωτῶς τὸ ρητὸν τοῦτο εἶνε ὁ γλῆρος, παρὰ τῷ ὅποιῳ τὸ παράγγελμα τοῦ γενεοφορεῖν μετεδόθη πάλαιθεν ἀπὸ πατριάρχου εἰς πατριάρχην.

Ἐν τούτοις, ἐν τῇ ἐποχῇ ταύτῃ τῆς παρακμῆς . . . τῆς γενεαδος ἀνεφάνη μία τῶν μακροτέρων γενεάδων αἰτινὴς ποτε ἐκόσμησαν τὰς σιαγόνας τῶν θνητῶν. Ἡ γενεὴς αὐτὴ, ἔχουσα δύο ἀκριβῶς μέτρων μήκος, ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Βιλλερσδάχον, ὀλοποιὸν τῆς πόλεως Στρασβούργου, ὅστις ἐπέταν ἐργάζεται, διὰ νὰ μὴ ἐμποδίζηται ἐν τῇ ἐργασίᾳ του ὑπ' αὐτοῦ τοῦ χαρίσματος ὅπερ ἡ φύσις τῷ ἀπάνειμα, θέτει τὴν γενεάδα συνεστραμμένην ἐντὸς σκιυλίου προσηρμισμένου εἰς τὸ στήθος του.

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἔαρ ὁ κ. Βιλλερσδάχος περιηγήθη πρὸς ἐπίδειξιν τῆς ἐκτακτοῦ αὐτοῦ γενεάδος εἰς Ἀμβούργον, Μαγνάνικον, Πέλλαν κλπ. Τώρα ὅμως ἐπέ-

στρεψε καὶ ἐργάζεται ἐκ νέου εἰς τὸ ἐν Στρασβούργῳ ὀλοποιεῖόν του, μὴ εὐρών, φαίνεται, ἐν τοῖς ταξείδιοις του τὴν πρέπουσαν ἐκτίμησιν καὶ ἀνταμοιβὴν τοῦ προνομίου του.

**

Ἄλλ' ὅμως πόσον πλείοτερον θὰ ἐξετιμᾶτο καὶ θὰ ἱκανοποιεῖτο οὗτος ἂν ἔζη ἐν τῇ καλῇ ἐποχῇ τῆς Ἐλεονώρας δὲ Γυγιέν. Ἐνθυμείσθε βεβαίως τὴν Ἐλεονώραν ταύτην, σύζυγον τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου Ζ', πρὸς ἐν ὡς προῖκα προσέφερε τρεῖς τῶν περιφημοτέρων γαλλικῶν ἐπαρχιῶν. Ὁ Λουδοβίκος ἦτο ἄνθρωπος ἀσθενικὸς, καὶ δύστροπος διὰ τὴν σύζυγόν του, ἀλλ' εἶχε μορφήν κοσμουμένην δι' ὠραίας γενεαδος καὶ ἡ Ἐλεονώρα ὑπέφερε πλήρης ὑπομονῆς ὅλης του τῆς ἰδιοτροπίας. Ἡμέραν τινὰ ὅμως ὁ βασιλεὺς, ὑπέικων εἰς τὴν συμβουλὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὅστις ἐπὶ τοῦ πνεύματός του ἐξήσκει μεγάλην ἐπιρροήν, ἐξῆυριεν ὀλοκληρον τὴν γενεάδα του.

Τοῦτο ἤρκεσεν ὅπως φέρῃ ἀνατροπὴν εἰς τὰ καθεστῶτα.

Ἡ βασίλισσα μέλις ἰδοῦσα αὐτὸν οὕτω ἐξυρισμένον ἐδήλωσεν ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον πλέον νὰ ζῇ μὲ ἀνθρωπὸν στερούμενον γενεαδος ὁ βασιλεὺς τῇ ἀπήτησε νὰ μὴ ἐπιμείνη εἰς τοιαῦτα σοβαρὰ ζητήματα, ἢ φιλονεικία κατὰ μακρὸν ἐπεταθῇ καὶ ἐπὶ τέλους ἀπέλειξεν εἰς διαζύγιον, τὸ ὅποιον λαβοῦσα ἡ Ἐλεονώρα τῷ 1152, ἐξέλεξε μετὰ ἕξ ἑβδομάδας ἕτερον σύζυγον, τὸν δευτὸν τῆς Νορμανδίας, ὅστις ἀναμφιβόλως θὰ ἦτο κατοχος ἐγὶ εὐκαταφρονήτου γενεαδος.

**

Ἐκουρασθητε ἐκ τῆς ἀνωτέρω γενεολογίας: Ἄλλ' ἔχετε ἀκόμη ὑπομονήν, διότι ἡ γενεὴς τοῦ κ. Βιλλερσδάχου ἔφερον εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν ἱστορίαν ἐν ἣ θὰ ἴδῃτε διδασκάλον μαχόμενον ὡς ἀρχαῖον ἐλυμπιονίκην, ὅπως ἀποκτήσῃ τρέπαιον στερούμενον καθ' ἑαυτὸ πραγματικῆς ἀξίας.

Ὁ διδασκάλος Φιλεσσος, καθὼς ὁ Παῦλος Ἰόθης διηγᾶται εἰς τὸ σύγγραμμα του Ἐγκώμιον Φραγκίσκου Φιλέσσου, ἤρριξε μετ' ἄλλου περὶ τῆς βραχυτάτου μίξς συλλαβῆς. Ὁ μὲν ἦτο Ἰταλὸς, ὁ δὲ ἄλλος Ἕλληνας ἐκ γενετῆς κληρούμενος Τιμόθεος ὑπεστήριξεν δὲ ὁ μὲν εἰς ὅτι ἡ τελευταία συλλαβὴ μίξς λέξεως ἑλληνικῆς ἦτο βραχεῖα, ὁ δὲ τὸναντικίον.

Ἀπεφασίσαν νὰ λύσωσι τὴν διαφοράν των διὰ στοιχηματικῶς, καὶ ὁ μὲν Ἰταλὸς ἐστοιχηματικῶς εἰς ὠρισμένον χρηματικὸν ποσόν, ὁ δὲ Ἕλληνας, πλέον ἢ βέβαιος περὶ τοῦ κέρδους, εἰς αὐτὴν του τὴν γενεάδα.

Παρὰ προσδοκίαν ὅμως ὁ Τιμόθεος ἔχασε τὸ στοιχη-

μα. "Όσα και αν προσέφερον εις τὸν Φίλιππον δι' ἀντί-
τιμον τῆς γενειάδος του ὑπῆρξαν ἀπαράδεκτα. Μεθ'
ὅλας τὰς ματαίας πᾶρακλήσεις, ὁ ἀνηλεὴς Ἰταλὸς
τῷ ἀπέκοψε τὴν γενειάδα καὶ τὴν ἐποθεύθησεν εἰς πε-
ριφανὲς μέρος τῆς οἰκίας αὐτοῦ ὡς victoriæ trophœum,
μνημεῖον αἰώνιον τῆς γραμματολογικῆς του νικηθῆ!

Ἐν Νέα Αὐρχλία, ἰατρός τις ἠθέλησε κατ' αὐτὰς νὰ
ἴδῃ ποῖα τὰ ἀποτελέσματα ἄτινα ἡ φαντασία δύναται νὰ
παράγῃ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον διένειμεν εἰς ἑ-
κατὸν ἀσθενεῖς ἀνά μιαν δόσιν ὕδατος ἀπλοῦ περιέχοντος
σακχαριν. Μετὰ παρέλευσιν μιᾶς ὥρας ἐπέστρεψεν ἐν
μέσῳ τῶν ἀσθενῶν προσποιούμενος ὑπερβολικὴν ἀμηχανί-
αν, καὶ παρήγγειλε νὰ ἠτοιμάσωσι λεκανάς δι' ἑμετῶν
διότι τὸ ὕδωρ ἔπερ κατὰ λάθος τοῖς εἶχε διαμοίρασει πε-
ριεῖχε δριμύτατον ἐμετικὸν φάρμακον. Ἐκ τῶν ἑκατῶν
ἀσθενῶν οὐδ' ἕνα ἔδωκεν ἡ ἄρρα εὐθὺς νὰ κλινήσῃ ἑμετῶν.

Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς φαντασίας ἐπὶ
τοῦ ἀνθρώπου, τὸ περὶ αὐτοῦ ἀπέδειξε συνάμα καὶ
ἄλλο τί, ὅτι αἱ γυναῖκες... στεροῦνται ὀλοτελῶς φαντα-
σίας, διότι οὐδεὶς ἀσθενεῖς οἵτινες δὲν ἐπηρέασθησαν
ἐκ τῆς πληροφορίας τοῦ ἰατροῦ, ὅλοι περιέπου ἦσαν γυ-
ναῖκες.

Βροχὴν μακρὴν οὐ μόνον δὲν εἶδομέν ποτε, ἀλλ'
οὐδ' εἰς τοὺς μύθους τῶν ἐραντῶσθησαν τοιοῦτῶν τι οἱ
πλάττοντες αὐτούς. Καὶ ὅμως τοιαύτη βροχὴ ἔπεσαν
ἐσχάτως τῆ 14 αὐγούστου, ἐν τῇ ἀποικίᾳ τοῦ Ἀφρι-
τηρίου Καλῆς Ἑλπίδος, ὡς ἀναφέρει ἡ ἐν Ἰατρικαῖς
ἐκδομένη Ἐπιστομὴ οὐκ ἔπιθεωρήσει.

Καταιγὶς ἀρξαμένη ἀπὸ μεσημέριος καὶ διαρκέσασα
μέχρι τῆς πρωίας τῆς ἐπαύριον, συνωδεύετο ἐκ διαλειμ-
μάτων ὑπὸ ραγδικιότατης μακρῆς βροχῆς, ἥτις ἐπλήρου
τὰς ἐκτάσεις τῆς γῆς δι' ὕδατος μακροῦ ὡς ἡ μελάνη.

Διάφοροι ὑποθέσεις ἠγέρθησαν εὐθὺς ἐπὶ τοῦ ζητή-
ματος τούτου, καὶ οἱ μὲν πρὸς ἔχοντες ὅτι τὸ ὕδωρ ἐ-
χρωματίσθη οὕτω ἐξ αἰτίας μορίων ἠρασιτωδῶν
μετεωριζομένων ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ, ἄλλοι δὲ, καὶ τοῦτο
εἶνε πιθανότερον τοῦ πρώτου, ὅτι ἡ γῆ ἐν τῇ πορείᾳ
τῆς διὰ μέσου τοῦ ἀπείρου, συνήνησε σιμῆνος μετεώρου
καὶ πυκνοτάτης κόνας, ἥτις ἀναμιχθεῖσα μετὰ τοῦ ὕ-
δατος τῆς πίπτουσης βροχῆς, ἔδωκεν εἰς αὐτὸ χροῖμα
μελάνης.

Σκέψεις καλλιτεχνικαὶ ἐμπροσθεν εἰκόνας.

Εἰς νεοσύλληκτος ἀροῦ ἐπὶ ἀρκετὴν ὥραν ἐστάθη πρό-
τινος εἰκόνας ἐκτεθειμένης ἐν τῇ ὑέλω κορινθιοπολιτείας
καὶ χριστιώτης νήπιον, πέραν δὲ εἰς τὸ βάθος γέροντα
ἐν μικρογραφίᾳ ὡς ἐκ τῆς ἀποστάσεως, προσκλιθεὶς μετὰ
σπουδῆς τὸν προχωρήσαντα ἐν τῇ ἐδῷ σύντροφόν του.

— Μήττω, εἶδες ποτὲ σου μωρὸ παιδί νῆναι μεγα-
λείτερο ἀπὸ ἄντρα; ... Νὰ το!

— Αὐτοὶ εἰ φράγγαι τί θέλεις καὶ δὲ φτιάγουν σῆ-
μαρα! Ἀπεφάνθη κριτικῶς ὁ ἐρωτηθεὶς, μετὰ λεπτο-
μερῆ ἐπὶ τῆς εἰκόνας παρατήρησιν.

ΑΛΚΑΙΟΣ

Σ' ΑΓΑΠΩ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

(Συνέχεια)

Τῷ ὠμίλησε σχεδὸν ἀποτόμως καὶ ὁ Ἑρρικέτος, μὴ
περιμένων τοιοῦτον τι, ἐδάκρυσεν ἐκ παραπόνου. Ἐθεώ-
ρησε τὴν μητέρα του διὰ βλέμματος ἐμφανίοντος ἐπίπλη-
ξιν, καὶ ἔπειτα ἀπεμακρύνθη ἄφρονος, ὄχι πρὸς τὸ ἀγα-
πητὸν του μεταξὺ τῶν δένδρων μέρος, ἀλλὰ κατευθυνό-
μενος πρὸς τὸν πύργον ἐπὶ τῆς κλίμακος τοῦ ὁποῦ ἐ-
φαίνετο κηθιμένη, μὲ τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, ἡ
Μαγδαληνῆ, σκεπτικῆ ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς.

— Τὸν ἐλύπησε, εἶπεν ὁ Τουρζῆς· διὰ τί;

— Ὁ μόνος πόθος αὐτοῦ τοῦ παιδίου εἶνε τὸ κινή-
ριον. Περὶ αὐτοῦ καὶ μόνου σκέπτεται.

— Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνον πάθος, Γενεδιέδη, τὸ ὁποῖον
ὁ πατήρ του ἐκληροδότησε πρὸς αὐτὸ, εἶπεν ἐκεῖνος με-
λαγχολικῶς μειδιῶν.

Ἄλλὰ τὸ ὄνομα τοῦτο τοῦ Ρουδεβέργ τὸν ἔφερον ἐκ
νεῦο εἰς ἀμηχανίαν. Ἡ συστολὴ ἐξηκολούθει ἀκόμη με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖνης. Προσεπάθησαν νὰ συνομιλήσω-
σιν, ἀλλ' οἱ ἐρωτικὸι λόγοι ἐφαίνοντο ὅτι τοὺς ἐκούρα-
ζον, τοὺς ἐξέπληττον. Ἐπέστρεψαν εἰς Κλερμαρέ. Καθ'
τὴν στιγμὴν ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ δάσους, ἐκεῖνος τὴν ἐ-
σταμάτησε καὶ μετὰ φωνῆς τραυλιζούσης τὴν ἠρώτησε:

— Τί συμβαίνει λοιπὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου;

— Τίποτε.

— Μοὶ τὸ ὀρκίζεσαι;

— Ναι.

Ἡ σιγὴ τῆς νυκτὸς ἐξηπλώνετο ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ
μετ' αὐτῆς ἐπεταίετο ὄλιγον κατ' ὄλιγον καὶ ἡ σιγὴ
ἐν τῇ φύσει.

Ἐσυρε πλησίον του τὴν Γενεδιέδην:

— Μὲ ἀγαπᾷς;

— Σὲ ἀγαπῶ, καὶ θὰ ἦμαι εὐτυχῆς γινομένη σύζυγός
σου.

Ἐζήτησε τὸ στόμα τῆς. Ἐκείνη δὲν ἔκαμε κανὲν κί-
νημα πρὸς ἀντίστασιν, ἀλλ' ἔκλεισε μόνον τοὺς ὀφθαλ-
μούς. Τὸ φλημά του ὅμως ἐδόθη ἐπὶ χειλέων ψυχρῶν
καὶ ξηρῶν.

Τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς οἰκίας καὶ κατόπιν ἄνε-
χώρησε.

Μόλις οὗτος ἀπεμακρύνθη, ἔσπευσεν εὐθὺς ἐκεῖνη
πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἀπαίτω ὁ κ. Μοντβριάν νὰ ἐγκαταλίπη εὐθὺς τὸ
ὕδουρ γέρον.

Τί συνέδη; Καμμία νὰ πάλιν ἀπερισχεψία;

— Πιθανὸν ὁ Τουρζῆς νὰ συναντήσῃ αὐτὸν καὶ νὰ
νομίσῃ ὅτι ὁ Ἐκτωρ μένει ἐδῶ μὲ τὴν συγκάθεσίν
μας... Μὲ ἀγαπᾷ... ἐνθυμεῖται τὸ παρελθόν... Καθη-
κὸν μου εἶνε νὰ τὸν ἀπαλλάξω πάσης λύπης, πάσης ὑ-
ποψίας.

Ὅα μεταβιάσω τὴν θέλησίν σου πρὸς τὸν Μον-
τβριάν.

— Ἀπόψε;

— Τώρα εὐθὺς.

Ὁ δικαστὴς, ἐν τῷ κήπῳ, καθ' ἣν στιγμὴν προη-
τοιμάζετο ὁ ἵππος του δι' ἀναχώρησιν, ἐκάλεισε τὸν
Ἑρρικέτον, Ἐκάθησεν ἐπὶ τινος θρόνου καὶ ἔλαβεν ἐ-
πὶ τῶν γονάτων του τὸν μικρὸν, ὅστις εἶχε πλέον λη-
σμονήσει τὸ παράπονόν του.

— Εἰπέ μοι, τί σοὶ ἔλεγεν εἰς τὸ δάσος αὐτὸς ὁ ἐρ-
γάτης ὅστις καλεῖται Ρουδεβέργ;...

— Ποῦ νὰ ἐνθυμοῦμαι; μοὶ ἔλεγε τόσα πολλὰ!

— Καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ πολλὰ θὰ μοὶ εἶπῃς ὅσα ἐνθυ-
μεῖσαι;

— Ναι. Ἐν πρώτοις ἠθέλε νὰ τοῦ εἰπῶ ἂν ἐνθυ-
μοῦμαι τὸν πατέρα μου. Ἐπειτα, ὅτι πρέπει πάντα
ν' ἀγαπῶ τὴν ἐργασίαν καὶ νὰ μὴ παρακούω ποτὲ τὴν
μαμά. Ἐπειτα, μὲ ἠρώτησε ἂν σὰς ἀγαπῶ, σὰς κύριε
Τουρζῆ, ἂν σὰς ἀγαπῶ πολὺ.

— Καὶ σὺ τί τῷ εἶπες;

— Νόστιμο... τοῦ εἶπα ὅτι σὲ ἀγαπῶ ὅσο καὶ τὴν
μαμά...

— Τότε;

— Τότε, ἐφάνη ὅτι δὲν ἠὲχαριστήθη. Τὸν εἶδα νὰ
δακρῦσῃ, καὶ ἐφυγὲν εὐθὺς, διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῳ, φαίνε-
ται. ὅτι ἔκλαιε. Εἰπέ μοι λοιπὸν, κύριε Τουρζῆ, τὸν
γνωρίζεις αὐτὸν τὸν Ρουδεβέργ, καὶ τῷ ἔκαμες κανὲν
κακόν;

Ἰπποκόμος τις διήρχετο τὴν αὐλήν, κρατῶν τὸν
ἄππον τοῦ νεαροῦ ἀνδρός. Ὁ Τουρζῆς ἵππευσε καὶ ἀπε-
μακρύνθη σκεπτικῶς. Ἐπορεύθη τὸ δάσος κα-
τὰ τὸν δὲ δὲ πρὸ τοῦ ὑελουργείου, ἀπὸ τῶν παραθύρων τοῦ
ὁποῦ ἐξήρχετο ἀθρονον φῶς.

— Τίς εἶνε αὐτὸς ὁ Ρουδεβέργ;

Ἔστη ἐν τῷ στενῷ διαδρόμῳ ἐφ' οὗ ἔκειντο ἐν σειρᾷ
κιβώτια καὶ ἄλλα ἐργαλεῖα, ἠθέλησε νὰ εἰσελθῇ. Δὲν
ἐτόλμησεν. Ὁ Ροζὲν ἀκούσας ἔξω τὰ πατήματα τοῦ ἵπ-
που, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν.

— Καλησπέρα, κύριε Τουρζῆ. Πιστεύω ὅτι αὔριον
θὰ ἔλθῃτε ἐνωρίς.

— Διατί;

— Ἡ κυρία κόμισσα δὲν σὰς τὸ εἶπεν; Αὔριον εἶνε
ἡ ἐπέτειος τῆς ἐνταῦθα ἀφιξεῖώς της καὶ τῆς ἡμέρας
καθ' ἣν ἔλαβεν ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς τὸ Κλερμαρέ. Οἱ
ἐργάται, οἵτινες τὴν ἀγαπῶσι μέχρι λατρείας, τῇ φέρουν
μιαν ἀνθοδέσμη, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ.

— Ὅα ἔλθω βεβαίως, κύριε Ροζὲν.

Καὶ ἀνεχώρησεν.

— Ἡ Γενεδιέδη, ἐσκέπτετο, προέλαβεν εἰπεῖσα ὅτι
αὔριον θ' ἀπουσιάσῃ. ἠθέλησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ
ἔλθω. Διατί ἄρα γε μοὶ εἶπεν αὐτὸ τὸ ψεῦδος; Ποῦ νὰ
τὸ ἀποδώσω;

Τὴν ἴδιαν ἐκείνην ἑσπέραν ὁ μπάμπας Τρέγκ ἐζήτη-
σεν εἰς τὸ ὑελουργεῖον τὸν Μοντβριάν, μὲ ὕφος προδίδον

δυσαρέσκαιαν.

— Κύριε Μοντβριάν, τῷ εἶπεν, εἶμαι ἀπλῶς ὁ κοιμι-
στὴς τῶν παραγγελιῶν τῆς συζύγου σας. Σὰς παραγγέλ-
λει νὰ φύγετε χωρὶς ἀναβολήν.

— Ὁφείλω νὰ ὑπακούσω, Ὅα φύγω.

Εἶπεν αὐτὰς τὰς λέξεις ταπεινοφῶνως καὶ μὲ τὴν κε-
φαλὴν κλίνουσαν χιμαί. Ἡ ὑπακοή του ἀφώπλισε τὸν
γέροντα.

— Ἐν τούτοις, ὑπέλαβεν ὁ Ἐκτωρ, δὲν θὰ δυνηθῶ
νὰ τῇ ὀμιλήσω διὰ τελευταίαν φορὰν; Διότι αὐτὴ θὰ ἦ-
ναι διὰ παντὸς ἡ τελευταία μεταξὺ ἡμῶν, κύριε Τρέγκ...

— Τίς ἡ ἀνάγκη;

— Σὰς παρακαλῶ!

— Τί θὰ προκύψῃ ἐκ τῆς συνομιλίας σας! Ἐπειτα,
ἂν ἡ Γενεδιέδη εἶχε τὴν διαθέσιν νὰ σὰς ἐπανίδῃ, ὅα ἐ-
ξέφραζε τὸν πόθον τῆς, ἐν ᾧ αὐτὴ τίποτε δὲν μοὶ εἶπα.

— Διὰ τελευταίαν φορὰν, κύριε Τρέγκ! Τί ἔχει νὰ
φοβηθῇ; Ὅα τῇ ζητήσω συγγνώμην διότι τὴν παρε-
γνώρισα, διότι τὴν ἔκαμα νὰ ὑποφέρῃ. Ὅα μὲ συγχωρή-
σῃ, εἶμαι βέβαιος, διότι εἶνέ τις ἐπιεικὴς ἄταν εὐτυχῆ.
Τὰ πάντα οὕτω θὰ τελειώσουν μεταξὺ ἡμῶν. Καὶ αὐτὴ
ἄλλως τε θὰ ἔχῃ τοῦ λοιποῦ τὴν ψυχὴν ἡσυχωτέραν,
ἀφοῦ, μετὰ τὴν συγχώρησίν της, ἡ ἀνάμνησις τῶν πρὸς
αὐτὴν ἀδικιῶν μου δὲν θ' ἀρπυνίζῃ πλέον ἐν αὐτῇ τὰ
πρότερα φιλένδικα αἰσθήματα.

— Ἐχετε δίκαιον, ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὅτι τοῦτο
εἶνε ἀνωφελεῖς. Ἡ Γενεδιέδη νὰ ἦσθε βέβαιος ὅτι σὰς
συγχωρεῖ. Νομίζετε λοιπὸν ὅτι τρέφει μίσος διὰ σὰς;
Καθόλου. Τὸ μίσος τὸ παράγει εἰς δεσμῶς. Σεῖς ἔχετε
πλέον ἀσχωρισθῆ ὀλοτελῶς.

— Εἴσθε ἀσπλαγχνος.

— Καθὼς καὶ σεῖς ἐφανητε ἄλλοτε τοιοῦτος πρὸς
ἡμᾶς.

— Ἀπορῶ διὰ τὴν τόσην σκληρότητα ἐκ μέρους τῆς
Γενεδιέδης.

— Σκληρότητα; Σὰς ἔμενε λοιπὸν καμμία ἐλπίς;
Ἀπέδειξε νομίζω ὅτι ἡ μετ' ὁμῶν συμβίωσις θὰ τὴν ἐ-
πεμπε ταχέως εἰς τὸν τάφον, τὸ δικαστήριον τὴν ἀπη-
λευθέρωσεν. Ὁ νόμος τῇ ἐπανέδωκε τὴν ἐπὶ τοῦ ἀτόμου
τῆς κυριότητα. Δὲν εἴσθε πλέον τίποτε δι' αὐτὴν, Μον-
τβριάν.

— Τίποτε ἄλλο εἰμὴ πάτηρ τοῦ τέκνου τῆς!

Ὁ Τρέγκ ἐσκήρτησεν. Ὁ Ἐκτωρ ἔλεγε τὴν ἀλή-
θειαν. Κανὲν μίσος, κανεὶς νόμος, κανεὶς ἔρωθ δὲν ἦ-
δύνατο νὰ θραύσῃ τὸν δεσμόν τὸν συνδέοντα αὐτὰ τὰ δύο
ἄντα. Ἦτο αἰώνιος ἀνάμνησις, αἰώνιος ἄλυσις.

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Ἑρρικέτου σὰς διαδιδάξω τὴν
παρακλήσιν μου, εἶπεν ὁ Μοντβριάν μετὰ θλιβερῆς εὐ-
σταθείας.

Μετὰ μικρὸν διαταγμὸν, ὁ Τρέγκ ἀπεκρίθη:

— Δὲν ἔχω δικαίωμα νὰ παρεμβαίνω ὡς πρόσκομμα
μεταξὺ ὑμῶν καὶ τῆς κόρης μου. Εἶμαι ἄλλως τε βέ-
βαιος ὅτι πᾶσα ὑμῶν προσπάθεια τοῦ νὰ ἐπαναφέρητε τὰ
πράγματα εἰς τὴν προτέραν κατάστασιν των, θ' ἀπο-

τύχη. Θά διαβιάσω τήν αἰτησίαν σας πρός τήν Γενικήν Διεύθυνση.

Ὁ Γουδεδέρνι εἰσήλθεν πάλιν εἰς τὸ ὑπουργεῖον, ὃ δὲ Τρένι ἔλαβε τήν ἀγούσαν εἰς Κλερμαρέ. (ἀκολουθεῖ.)

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Ἡ ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

Κεφάλαιον πρῶτον.

Κατὰ τινὰ νύκτα τῆς φθινοπωρινῆς ἰσημερίας ὁ γραμματεὺς τοῦ Σερραγιδουφλακείου Τούσμην ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ κερνεῖου, ὅπου καθ' ἑσπέραν ἐσύχναζεν, εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ. Ὁ γραμματεὺς οὗτος ἦτο καθ' ὅλα ὁ τύπος τῆς ἀκριθείας καὶ τῆς τάξεως μετ' ἄλλας λέξεις, ὅτε καθ' ἑσπέραν τὰ ὄρολόγια τῶν νυκτῶν Ἁγίου Νικολάου καὶ Παναγίας ἐσήμκων ἑνδεκάτην, αὐτὸς ἐξέβαλλε τὰ ὑποδήματά του ἀκριθῶς δὲ μετὰ τοῦ ἑνδεκάτου ἤχου ἐδύθη μέχρι τῶν ὠτων τὸν νυκτικὸν του σκουφόν. Διὰ τὴν νύκτα ταύτην, τὴν συνήθη του τακτικὴν, διότι ἐπληροῦσα ἦν ὡρα καθ' ἣν οἱ κωδωνεῖς τῶν ὄρολόγιων ἔμελλον νὰ σημάνωσιν, ἐβάδιζε σχεδὸν τρέχων καὶ εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἄκρον τῆς Βασιλικῆς Λεωφόρου ὅποτε, πρὶν ἢ κάμπτων τὸ βῆμα εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐδὸν Σπανδῶν, θέρυδος ἀλλόκοτος ἀκουσθεὶς εἶχε πλησίον τὸν ἐκράτητον ἀκίνητον εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Κάτωθεν τοῦ πύργου τῆς δημαρχίας διακρινεν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ φανοῦ ὑψηλὸν τινα ἄνθρωπον τετυλιγμένον διὰ βαθυχοροῦ μανθῶ, ὅστις ἔκρουε τὴν θύραν τοῦ σιδηροπόλου Βαρνάτζ, ἀπεσύρετο, ἀνεστέναζε, καὶ ὕψωνε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρός τὰ ἡρειπωμένα τοῦ πύργου παράθυρα.

Ἀγαπητὴ κύριε, εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ γραμματεὺς, ἀπατήσθε! καμμία ψυχὴ ζῶσα δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ ἄνω μέρος αὐτοῦ τοῦ πύργου ἐκτὸς γάτων καὶ ποντικῶν. Ἐάν δὲ ζητεῖτε τὸν κ. Βαρνάτζ, διὰ τινὰ ὑπόθεσιν σας, ἐρεῖλατε νὰ ἐπανεῖληθε αὐρίον τὴν πρωΐαν.

— Σεβαστὴ μοι κύριε Τούσμην...

— Ἀρχαῖος γραμματεὺς τοῦ σερραγιδουφλακείου ἠσπευσε νὰ προσθέτῃ ὁ Τούσμην καίτοι ἐκπληκτος διότι ἀνεγνώρισθη ὑπὸ τοῦ ξένου τούτου, ὅστις ὅμως μὴ δώσας προσοχὴν εἰς τοὺς λόγους του, ἐξηκολούθησε. Σεβαστὴ μοι κύριε Τούσμην ἀπατήσθε περὶ τοῦ κείνου ἕπερ μετ' ὠδήγησεν ἐδῶ. Δὲν ἔχω τίποτε νὰ κάμω μετὰ τοῦ κ. Βαρνάτζ, ἀλλ' εἶνε σήμερον ἡ φθινοπωρινὴ ἰσημερία καὶ ἦλθον νὰ ἴδω τὴν νύμφην. Ἐχει ἀκούσει τὴν κατὰ τοὺς παλιμοὺς τῆς κερνείας μου καὶ τοὺς ἐρωτικούς μου στεναγμούς, καὶ περιμένω νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸ παράθυρον.

Τόσον ἐπίσημος, τόσον ἀλλόκοτος ἦτο ὁ τόνος τῆς φωνῆς δι' ὃν ὁ ἀγνωστος προέφερε τὰς λέξεις ταύτας, ὡστε ὁ γραμματεὺς ἠσθάνθη ἑαυτὸν περιδρεχόμενον ὑπὸ παγερῶ ἰδρώτος. Ὁ πρῶτος ἤχος τῆς ἑνδεκάτης ἡκούσθη ἀπὸ τοῦ κωδωνοστάσιου τοῦ νυκτῆ Παναγίας, ταυτοχρόνως δὲ θέρυδος τις ἡκούσθη προερχόμενος ἀπὸ τοῦ ἐσωτερικοῦ τοῦ πύργου, καὶ μορφή γυναικίως ἐναρμόνισθη πρὸ τοῦ παραθύρου. Ὅταν ἡ λάμψις τοῦ φανοῦ ἐφώτισε τὴν νέαν ταύτην φυσιογνωμίαν, ὁ Τούσμην ἐψιθύρισε θρήνηδως. «Δίκαιε Θεε! ἐπουρανε παντοδυναμία! τί σημαίνει αὐτὸ τὸ μυστήριον;»

Ἡ μορφή ἐγένετο ἀφαντος μετὰ τοῦ τελευταίου ἤχου τοῦ ὄρολογίου, δηλαδή καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Τούσμην συνείθηε νὰ φέρῃ μέχρις ὠτων τὸν νυκτικὸν του σκουφόν.

Ἡ ἀλλόκοτος αὐτῆ ἐμφάνισις ἐφάνη ἀναστατώσασα τὸν γραμματέα ἐστέναζεν, ἐγόγγυζε, προσέβλεπεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ ἐψιθύριζε ταπεινοφώνως: «Τούσμην, Τούσμην, γραμματεὺ τοῦ σερραγιδουφλακείου, ἔσο γενναῖος, μὴ ἀφίης τὴν καρδίαν σου νὰ κυριεύηται ὑπὸ τοῦ τρόμου, μὴ ἀφίης τὸν διάβολον νὰ σε ἀποπλανᾷ.

— Μοι φαίνεται ὅτι συνεκινήθητε πολὺ ἐκ τοῦ θεάματος, καλέ μοι κύριε Τούσμην, εἶπεν ὁ ξένος. Ἐγὼ, ἐπέθου ἀπλῶς νὰ ἴδω τὴν νύμφην! ἀλλὰ σὺ φαίνεται ὅτι ἐκ τῆς θέας τῆς ἠσθάνθης τί ἰδιαιτέρον.

— Σὺς ἰκετεύω, σὺς ἰκετεύω, ἐτραύλισεν ὁ Τούσμην, μὴ μοι ἀφαιρήτε τὸν πτωχόν μου τίτλον! εἶμαι γραμματεὺς τοῦ σερραγιδουφλακείου, καὶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν, γραμματεὺς λίαν τεταραχμένος καὶ θεοροδνημένος. Ζητῶ δὲ συγγνώμην, καλέ μοι κύριε, ἂν δὲν σὺς ὀνομάζω διὰ τοῦ τίτλου σας καὶ ἐγὼ, διότι ἀγνωστὸν καθ' ὅλοκληρίαν τὸ ἀξιώσιμόν σας ὑποκείμενον. Ὅτι σὺς ἀποκαλῶ ὅμως σύμβουλον, διότι ἐδῶ εἰς τὸ καλόν μας Βερολίνον τόσον πολλοὶ φέρουσιν αὐτὸν τὸν τίτλον, ὡστε καὶ ὅλως τυχαίως ἐάν τὸν μεταχειρισθῇ τις ὄλιγον κινδυνεύει ν' ἀπατηθῇ. Εἰπέτε μοι λοιπὸν, κύριε σύμβουλε, ποῖαν νύμφην περιμένετε νὰ ἴδῃτε κατ' αὐτὴν τὴν προεχωρημένην ὥραν;

— Εἴθε ἀληθῶς περιέργως ἄνθρωπος, προσέθηκεν ὁ ξένος ὕψων τὴν φωνήν, μετ' αὐτοῦς σας τοὺς τίτλους. Ἐάν δὲ νὰ γνωρίζῃ τις τόσα μυστήρια καὶ νὰ διδῇ τόσας καλὰς συμβουλὰς ὀφείλει νὰ ἦναι σύμβουλος, δὲν δισταζῶ νὰ δεχθῶ αὐτὸν σας τὸν τίτλον. Ἀπορῶ πῶς ἄνθρωπος, ὅστις ἀνέγνωσεν, ὡς ὑμεῖς, τόσα βιβλία καὶ χειρόγραφα, ἀγνωστὸν ὅτι ἅμα εἰς μάχος... ἀκούετε, εἰς μάχος ἔβλη κατὰ τὴν νύκτα τῆς ἰσημερίας καὶ κτυπήσῃ, κατὰ τὴν ἑνδεκάτην, κάτωθεν αὐτοῦ τοῦ πύργου, θὰ ἴδῃ ἐμφανιζομένην εἰς τὸ παράθυρον τὴν κόρην ἧτις, μέχρι τῆς ἑκρινῆς ἰσημερίας, θὰ ἦνε ἡ εὐτυχιστέρα νύμφη τοῦ Βερολίνου.

— Κύριε σύμβουλε! ἀνέκραξεν ὁ Τούσμην μετὰ τὴν παραφορὰν αἰφνηςίου χαρᾶς, λαμπρῶ μοι σύμβουλε, εἶνε τοῦτο ἀληθές;

— Ἀληθέστατον, ἀπήντησεν ὁ ξένος. Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη νὰ μένωμεν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾃ ἐν μέσῳ τοῦ δρό-

μου; Ἡ ὥρα τοῦ ὕπνου παρήλαε πλέον διὰ σέ! πηγαίνωμεν λοιπὸν εἰς τὸ νέον οἰνοπωλεῖον τῆς πλατείας τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἐκεῖ θὰ σοὶ διηγηθῶ περὶ τῆς νύμφης πολλὰ πράγματα, ἱκανὰ ὅπως ἐπαναφέρωσι εἰς τὸ λογικόν σου τὴν προτέραν γαλήνην, ἣν ἀπορῶ πῶς καὶ δικαί ἀπώλεσας τόσον αἰφνηςίως.

Ὁ γραμματεὺς ἦτο καθ' ὑπερβολὴν τυπικὸς ἄνθρωπος. Μόνη αὐτοῦ διακνέδασις ἦτο ἡ καθ' ἑσπέραν μετάδοσις εἰς τὸ κερνεῖον ὅπου, λαμβάνων ποτήριον ζύθου, ἀνεγνώσκων ὅλα τὰ πολιτικὰ φύλλα τῆς ἡμέρας. Οὐδέποτε σχεδὸν ἔπινον οἶνον μόνον τὰς κυριακὰς, μετὰ τὴν λειτουργίαν, εἰσέρχεται ἐν τινι καταστάματι ἐδωδίων καὶ ἐλάμβανε ποτήριον οἴνου τῆς Μαλαγγᾶς μετὰ βουτήματος. Μένον ἡ ἰδέα ὅτι ἠδύνατό ποτε νὰ διέλθῃ νύκτα ὀλόκληρον ἐντὸς κερνεῖου, ἦτο ἱκανὴ νὰ τὸ φέρῃ φρικίαν. Τὸ περιέργων ὅμως εἶνε ὅτι κατὰ τὴν παρουσίαν περιστάσιν ἀφίης νὰ ἐδηγηθῇ ὑπὸ τοῦ ξένου, χωρὶς καμμίαν ἀντίστασιν, καὶ ἐβόασεν οὕτω εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ἣ εἰσῆλθον, εἰς καὶ μόνος ἐκάθητο πρὸ τινος τραπέζης ἔχων περὶ αὐτοῦ ποτήριον πληθῆρες οἴνου. Αἱ βαθεῖαι ρυτίδες τοῦ προσώπου του εἰδείκνυσαν αὐτὸν ἄνθρωπον ἡλικιωμένον. Τὸ βλέμμα του ἦτο ζωηρὸν καὶ διαπερατικόν, ἐκ δὲ τῆς μακρᾶς του γενειάδος ἐφαίνετο ὅτι ἦτο ἰουδαῖος τηρήσας πιστῶς τὰ ἦθη τῶν προγόνων του. Τὰ φορέματά του ἦσαν πιπαλαιωμένου συρμού, ὄντος ἐν χρήσει κατὰ τὸ 1720 καὶ 1730.

Ἀλλὰ πολὺ πικροχρότερος αὐτοῦ ἦτο ὁ ξένος μετ' οὗ ὁ Τούσμην εἶχε συνκηθηθῆ.

Ἦτο ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀνακτήματος, ἰσχυρὸς ἀλλὰ νευρώδης, καὶ ἐφαίνετο περίπου πενητηκοντούτης. Ἐκ τῶν χαρακτηριστικῶν του ἠδύνατο τις νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὠραῖος! οἱ μεγάλοι του ὀφθαλμοὶ ἐξέπεμπον ἀκόμη λάμψιν νεανικήν κάτωθεν δύο μακρῶν ὀφρύων. Μέτωπον εὐρὺ, ρίς ἀετώδης, στόμα λεπτόν καὶ πώγων στρογγύλος, πάντα ταῦτα τὰ χαρακτηριστικὰ του δὲν εἶχον τι τὸ ἐκτακτὸν καθ' ἑαυτά. Ἀλλ' ὅμως, ἐν ᾧ ἡ περισκελίς καὶ ἡ λοιπὴ του περιβολὴ ἦσαν κατὰ τὸν τελευταῖον συρμόν, ὁ μανθῶς καὶ τὸ περιλαίμιόν του ἐχρονολογοῦντο ἀπὸ τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος! καὶ τὸ σπινθηρίζον βλέμμα του, ὡς ἀστραπὴ ἐν μέσῳ νυκτὸς βαθείας, ὁ πνιγρὸς τόνος τῆς φωνῆς του καὶ ὄλον του ἐν γένει τὸ ἄτομον ἐνέπνεε διὰ τῆς παρουσίας του αἰσθημα ἀλλόκοτον καὶ ἐπιβάλλον.

Ὁ ξένος ἐχαίρετῃ φιλικῶς τὸν ἐν τῇ αἰθούσῃ εὐρισκόμενον γέροντα.

— Ἴδου λοιπὸν ὅτι σὲ βλέπω ἐπὶ τέλους! ἀνέκραξεν εἶσαι πάντοτε καλὰ;

— Καθὼς βλέπετε, ἀπήντησεν ὁ γέρον μετ' ὕψος ἀξιοπρεπέας! καὶ καλὰ εἶμαι, καὶ γέρος στίχομαι! καὶ ὅταν πρέπει, ἐνεργητικὸς καὶ εὐθυμος.

— Δὲν τὸ γνωρίζομεν, δὲν τὸ γνωρίζομεν, προσέθηκεν ὁ ξένος μειδίων! καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ φέρῃ μίαν φιάλην παλαιοῦ γαλλικοῦ οἴνου.

«Καλέ μοι καὶ ἀξιώσιμη σύμβουλε...» εἶπεν ὁ Τούσμην ἀλλ' ὁ ξένος εὐθὺς τὸν διέκοψε λέγων. «Ἄς ἀφίσωμεν κατὰ μέρος τοὺς τίτλους, ἀγαπητὴ κύριε Τούσμην! δὲν εἶμαι οὔτε σύμβουλος οὔτε γραμματεὺς Σερραγιδουφλακείου, ἀλλ' εἶμαι ἀπλῶς τεχνίτης τῶν σπανίων μετάλλων καὶ πολυτίμων λίθων, καὶ καλοῦμαι Λεονάρδος.

— Εἶνε λοιπὸν «χρυσοχρῆς, ἀδάκνυτοπόλης» ἐψιθύρισε καθ' ἑαυτὸν ὁ Τούσμην. Ἐσκίεθη τότε ἐπιθύς! μόλις εἶδε τὸν ξένον ἐντὸς τῆς πεφωτισμένης αἰθούσης τοῦ κερνεῖου, ὤφρισε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ὡς ἐκ τοῦ μανθῶου καὶ τοῦ περιωμίου του δὲν ἠδύνατο νὰ ἦνε σύμβουλος ἢ κατοχὸς ἄλλου οἴου δὲ ποτε τίτλου.

Ὁ Λεονάρδος καὶ ὁ Τούσμην ἐκάθησαν πλησίον τοῦ γέροντος, ὅστις τοὺς ἐχαίρετῃς μειδίων μετὰ μορρασμοῦ.

Ἀπὸ ὁ Τούσμην, κατόπιν τῶν παρκινήσεων τοῦ Λεονάρδου ἐκένωσε ποτήριον οἴνου, καὶ ἄχρως παρειαί του ἐχρωματίσθησαν, τὸ μειδίημα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν χειλέων, καὶ περιέφερε τριγύρω του βλέμμα ἡύχαριστομένον ὡς ἐάν καὶ θελατικώτεροι εἰκόνες εἶχαν καταλάβει τὸ πνεῦμα του.

— Τώρα, ὑπέλαβεν ὁ Λεονάρδος, εἰπέτε μοι, ἀγαπητὴ κύριε Τούσμην, δικαί σὺς εἶχε κυριεύσει τόσον παράδοξος συγκίνησις, ὅπότε ἡ νύμφη παρουσιάσθη εἰς τὸ παράθυρον τοῦ πύργου, καὶ ποῖα τώρα εἶνε ἡ γνώμη σας περὶ τούτου; Εἴμεθα, καὶ ἐάν ἐτι δὲν τὸ ἐνθυμείσθε σέ, παλαιοὶ γνώριμοι, ἡ δὲ παρουσία τοῦ καλλίστου τούτου ἀνθρώπου δὲν πρέπει ποσῶς νὰ σ' ἐμποδίσῃ τοῦ νὰ ἐκφρασθῆς ἐλευθέρως.

— Ὡ Θεε! ἀνεφώνησεν ὁ γραμματεὺς τοῦ Σερραγιδουφλακείου, ὦ Θεε!... Καλέ μοι διδάσκαλε, ἐπιτρέψατε νὰ σὺς ἀπονέμω αὐτὸν τὸν τίτλον, διότι εἰς καλὸς τεχνίτης, ὅπως σέ, δικαιοῦται νὰ ἦναι διδάσκαλος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν καλῶν τεχνῶν! λοιπὸν ἀξιώσιμη διδάσκαλε, πῶς νὰ σοὶ ἀποκρύψω αὐτὸ τὸ ὅποιον κυριεύει ὀλόκληρον τὴν καρδίαν μου; Εἶμαι, ὡς εἴπωμεν, ὑποψήφιος γκιβρῶς, καὶ μέχρι τῆς θερινῆς ἰσημερίας σκοπεύω νὰ συνοδεύσω εἰς τὸ εἰρημιά μου μίαν μικρὰν εὐτυχὴ νύμφην. Ἦτο λοιπὸν δυνατόν νὰ μὴ συνεκινούμην ζωηρῶς ὅταν μοὶ ἐδείξατε μίαν νύμφην εὐτυχῇ;

— Τί! ἀνέκραξεν ὁ γέρον μετ' ὕψων ὀφείλαν, τί! θέλετε νὰ νυμφευθῆτε; Ἀλλ' εἴθε πλέον πολὺ γέρον καὶ ἀσχημος.

Τόσον ὁ Τούσμην ἐξεπλήγη ἐκ τῶν βαναύσων τούτων λέξεων τοῦ γέροντος ἰουδαίου, ὡστε οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη νὰ προσέρῃ.

— Μὴ δυσχεραστῆθε ἐνκντίον του, εἶπεν ὁ Λεονάρδος, ἐάν σὺς ὀμιλεῖ οὕτω πῶς: δὲν τὸ κάμνει ἐκ προθέσεως κακῆς, ὡς πιθανόν νὰ νομίσητε. Ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ σὺς ἐμολογήσω ὅτι, κατὰ τὴν γνώμην μου ἀπεφασίσατε ὀλίγον ἀργὰ νὰ ἔλθῃτε εἰς γένον! φαίνεται ἔως πενήκοντος...

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΕΡΟΥΑΡ

(Υπό Ιουλίου Σκανδι)

(Συνέχεια)

— Τὴν ἐνάτην Ὀκτωβρίου, τοῦ Ἁγίου Διονυσίου ἀκριβῶς, ὑπέλαβεν ὁ Τοῦσμιν διὰ τόνου ἑλθόν ζωήρου, ὅα εἰσελθῶ εἰς τὸ 48ον ἔτος.

— Ἐστῶ, ἐξηκολούθησεν ὁ Τοῦσμιν, ἀλλ' ἡ ἡλικία δὲν εἶνε τὸ μόνον πρόσκομμα· ἐξήγαγε μέχρι σήμερον βίον ἀπλοῦν καὶ εἰρηνικὸν ἀνθρώπου ἀγῆμου· δὲν γνωρίζετε τί ἐστὶ γυναικεῖον φῶλον, καὶ ἐπομένως ἀγνοεῖτε πῶς νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἐκλογὴν σας.

— Ἀγνοῶ, εἶπεν ὁ Τοῦσμιν. Ἄ! φίλιτε διδάσκαλε, μὲ θεωρεῖτε ἐντελῶς ἐλαφρὸν καὶ ἀνόητον ἐὰν νομίζετε ὅτι ὅα προδῶ εἰς τὴν ἐκλογὴν μου μὲ κλειστοῦς ὀφθαλμοῦς, χωρὶς κανένα συμβούλον καὶ ὁδηγόν. Ὅτι διάδεμα μέλλω νὰ κάμω, ὅα τὸ μελετήσω πρότερον πάντοτε σοβαρῶς. Ὅστις μέλλει νὰ ὑποστῇ δύσκολον ἐξέτασιν, δὲν μελετᾷ ἐπιμελῶς ὅλα τὰ ζητήματα εἰς τὰ ὅποια ὅα ἐρωτηθῇ; Λοιπὸν, ἀγαπητὴ διδάσκαλε, ὁ γάμος μου εἶνε μία ἐξέτασις διὰ τὴν ὅποιαν προσητοιμάζομαι καὶ εἰς τὴν ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω. Ἰδοὺ, παρατήρησον αὐτὸ τὸ βιβλίον τὸ ὅποιον κρατῶ πάντοτε μὲς μου καὶ μελετῶ αὐτὸ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν, ἀρ' ὅτου ἀπεράσισα νὰ ἀγαπήσω καὶ νὰ ὑπανδρευθῶ. Παρατηρήσατε, καὶ ὅα πεισθῆτε ὅτι ἐνεδύθυνα πολὺ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν καὶ ὅτι δὲν στεροῦμαι ποτὸς πείρας, μελοῦντι ἐμολογῶ ὅτι τὸ γυναικεῖον φῶλον εἶνε ἕως τῶρα ἐλαττωδῶς ἔξενον δι' ἐμέ.

Μετὰ τὰς λέξεις ταύτας ὁ γραμματεὺς ἤνοιξε μικρὸν χαρτόδετον βιβλίον, φέρον ἔξωθεν τὸν ἐξῆς τίτλον: « Μικρὸς Ὁδηγὸς τῆς πολιτικῆς ἐθικῆς ἢ τῆς τέχνης τοῦ πῶς φέρεσθαι πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς ἄλλους ἐν τῇ κοινῇ » ἔργον τοῦ Θωμαίου μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ λατινοῦ πρὸς ὄφελος τῶν φιλομαθῶν. Φραγκόφρον καὶ Λαϊφίλ, ἐκδότης Ἰ. Γράς, 1710. »

— Ἴδετε, εἶπεν ὁ Τοῦσμιν μετὰ μειδιήματος ἐκφράζοντος εὐαρέσκειαν, ἰδετε πῶς ὁ λαμπρὸς συγγραφεὺς ἐμίλει, ἐν κεφαλῇ τῆς περὶ γάμου καὶ περὶ συνταῦ οἰκογενειαρχοῦ:

§ 7. Δὲν πρέπει εἰς τοῦτο νὰ βιαζώμεθα πολὺ. Οἱ νομρευόμενοι ἐν ὀρίσῃ ἡλικίᾳ εἶνε κύριοι τῆς κρίσεώς » τῶν. Ἐγὼ μοι συναπτέμενοι ἐν μικρᾷ ἡλικίᾳ ἔχουσιν ἀποτέλεσμα τὴν καταστροφὴν σώματος καὶ ψυχῆς. » (ἀκολουθεῖ.)

ΣΚΕΨΕΙΣ

Φιλία.— Εἶνε πασίγνωστον ὅτι αἱ διαφοραὶ τῶν ἐρέξεων, τῆς εὐφροσύνης ἢ τοῦ χαρακτηῆρος δὲ κωλύουσιν τὴν φιλίαν, καὶ ὅτι πολλὰκις ἢ πένοντο φιλία ὑπάρχει μεταξὺ πνευματικῶν, ὧν ἕκαστον ἀνεπλήρωτο ὅτι ἐλλείπει ἀπὸ τοῦ ἑτέρου.

Πολλὰκις ἡ φιλοδοξία διὰ νὰ πληρώσῃ ἕνα λακκὸν σκαπτεὶ ἄλλον ἐν τῇ καρδίᾳ.

Ἔφερε τὴν σφραγίδα τῶν Παρισίων.
Ἦτον ἐπιτελεθὴ τοῦ Ὀκτωβρίου.

Ἐπὶ τῇ θείᾳ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης, ἡ Μαρία ἐλησμένησε τὸν Κύριον Γρανλιε, καὶ ἡ ἀνάμνησις τοῦ Ὀκταβίου τὴν κατέλαβε ζωηρωτέρη καὶ πλέον ἢ ἄλλοτε. Διήλθε τὴν νύκτα κλαίουσα, μὴ ἀποφασίζουσα νὰ ἀποσφραγίσῃ τὸν ἐλθέριον φάκελλον, Εἰκοσάκις ἐδοκίμασε καὶ εἰκοσάκις ἐμποδίσθη ὑπὸ ἀοράτου δυνάμεως. Τῇ ἐφάνητο ὅτι ἐὰν ἤνοιγε τὴν ἐπιστολὴν ἐκείνην, ὅα ἐξήρχοντο ἐξ αὐτῆς γραμμὰ πύργος νὰ τὴν κατακαύσωσι.

— Ἄ! σκληρῶς, ἐμολογῶμαι, διὰ τί νὰ μοι γράψῃ καὶ τί ὅα μοι λέγῃ ὅπερ ἐγὼ ἢ ἴδια νὰ μὴ εἶπον κατ' ἐμαυτῆς; δὲν ἤρκει ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς μου; Ἦτον ἀνάγκη νὰ προστεθῶσιν αἱ ἐπιπλήξεις εἰς τὰς τύψεις αἵτινες μὲ βασανίζουσι; Τὸ ποτήριον τῆς θυσίας μου δὲν ἐκενώθη μέχρι τρυγῆς; Ἐντούτοις Θεὸς μου, σὺ γινώσκεις δι' ἐπιπέων μαρτυριῶν ἐξηγόρησα τὸ ἀμάρτημά μου. Ἰσοῦς ἤξειον τὴν ὄραν ταύτην περισσοτέρας συμπαθείας καὶ οἰκτου. Θεὸς μου! βοήθησον με! ὑπῆρξα ἰσχυρὰ ἐναντίον τῆς θλίψεως τοῦ Ὀκταβίου αἰσθάνομαι ἐμαυτὴν ἀνίσχυρον.

Οὕτω μονολογούσα ἐκάλυπτε τὴν ἐπιστολὴν διὰ φιλημάτων καὶ δακρύων, θλίβουσα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἔστιν ὅτε δὲ καὶ ἀποθώσασα αὐτὴν μετ' ἀπελπισίας.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκεν ὅτε ἡ Μαρία ἐξῆλθε τοῦ πύργου. Ἦσαν αἱ πρώται ἡμέραι τοῦ Ἰουνίου. Λευκαὶ ἀναθυμιάσεις ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ τὰ πτηνὰ ἤρχνον νὰ φάλλωσι κεκρυμμένα ἐντὸς τῶν φυλλωμάτων τῶν δένδρων. Σταγόνες ὁροῦσας ὡς μαργαρίται ἐπεφάνοντο εἰς τὰς πρώτας ἡλικίας ἀκτίνας ἐπὶ τῶν φύλλων τῶν θάμνων. Ἡ Μαρία ἐδόξε παρὰ τὴν ἐκθῆν τοῦ ποταμοῦ: ἐγνώριζε καλῶς τὴν ἀτραπὸν ταύτην, πρὸ πολλοῦ ἦτο τὸ ἀντικείμενον τῆς θλίψεώς τῆς.

Μετὰ πορεῖαν μίαν ὥραν, ἐφθασεν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν ὅπου φθινοπωρινὴν τινα ἐσπέραν ἐδέχθη τὰς ἐξομολογήσεις τοῦ Ὀκταβίου. Διὰ νὰ μὴ ὑπολειφθῇ τι ἐκ τοῦ μαρτυρίου, ὑπ' αὐτὰ ἐκείνα τὰ φυλλώματα καὶ τὴν σκιάν ἀπεράσισε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολὴν ἣν ἐν τῷ στήθε τῆς ἔφερεν. Ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι ἐδίστασεν, ἐπὶ μακρὸν περιέστρεφεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ καταγραμμένον ἐκεῖνο χαρτίον. Τέλος δ' ἀπλητισμένου κινήματος διέρρηξε τὴν σφραγίδα, ἀπέσπασε τὴν ἐπιστολὴν ἐκ τοῦ περικαλύμματός, τὴν ἤνοιξε καὶ ἀνέγνω τὰς ἐξῆς γραμμὰς.

Ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφη! » Πῶς σκέπτεσθε ὅλας αὐτὰς τὰς παιδικὰς! Ἐπεθυμεῖτε νὰ σὰς συγχωρήσω καὶ ὑπόσχεσθε ν' ἀποθάνητε! Ἡ » συχάστε ἀγαπητὴ Μαρία! Ὑμεῖς ὄφειλετε νὰ μὲ συγχωρήσατε. Ἐλαβον ἐκ τῶν προτέρων τὴν φροντίδα νὰ σὰς ἀπαλλάξω. Εἰς ἐμὲ ἀνῆκε νὰ σρατερισθῶ τὸ μέρος σας, » προτιμῶ νὰ σὰς τὸ ἀποδώσω. Ἡ εὐλακρυνία μου ἔσεται » ἡ δικαιοσύνη μου. Φαντάσθητε, ἐξαδέλφη μου ὅτι ἐνομιμαζομὲν ποὺ δέκα ἐκτὼ μηνῶν. Αἱ τύψεις ὑμῶν ἀρύπνι-

» σαν τὰς ἰδικὰς μου, καὶ ἰδοὺ ἐγὼ καταγεγραμμένος καὶ τεταπεινωμένος. Ἄλλ' ὁμως, ἠδονάμην νὰ ὑποθέσω λογικῶς τὸσον ἔρωτα καὶ ποιότητα σταθερότητα; Ὅχι, ἀναμιμνήσκω δὲν ἐλησμένησε τὴν ἐσπέραν ἣν μοι ἀνεθυμίζετε, ἐνθα ὑπὸ τὸ φέγγος τῆς μελέτης ἀντηλλόξαμεν τοὺς ὄρκους ἡμῶν. Ἐνομούμεμαι ὅτι ὁ κειρὸς ἦτον ἐξαιρετος ἀν καὶ ὀλίγον ψυχρὸς. Ἦτο φθινόπωρον ἐὰν ἡ μνήμη δὲν μὲ ἀπατᾷ. Ἦθε θεατικὴ καὶ ἀκόμη βλέπω τὰ ἴχνη τῶν μικρῶν ποδῶν σας ἐπὶ τῆς ἀμμοῦδος ἐκθῆς. Τὴν προσελθὼ Ὀκτωβριον ὅα συμπληρωθῶσι πέντε ἔτη. Οὕτω διαρκούντων πέντε ἐτῶν μὲ ἠγαπήσατε, μ' ἐπεριμένατε, καὶ κατ' αὐτὴν τὴν παραμονὴν τοῦ γάμου σας, μὲ ἠγαπᾶτε καὶ μ' ἐπεριμένατε ἀκόμη; Ἦξεύρατε, ἀγαπητὴ μοι ἐξαδέλφη ὅτι ταῦτο μὲ καθιστᾷ ὑπερήφανον; Ἐνομούμεθα ἀλλὰ δὲν ὑπέθεσα ἐμαυτὸν ἀπίστον. Δὲν ὅα ἐλάβατε βεβαίως τὴν ἐπιστολὴν μετὰ τοῦ προσκλητηρίου. Ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1830 ὁ πατὴρ ἡμῶν ῥητῶς μὰς ἀπηγόρευσε πᾶσαν σχέσιν μετὰ τῶν Κερούαρ. Σὰς ἐνόμιζον ὑπανδρὸν καὶ εὐτυχῆ πρὸ πολλοῦ. Ὅα εὐχρηστηθῆτε μαθάνουσα ὅτι ἐνομούμεθα κληρὸν προτικῆ, τεσσαράκοντα χιλιάδας, λίβρας, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος κληρονομίας. Τὸ ἀληθές ὅτι δὲν ὑπάρχει οὔτε ἡ χάρις σας οὔτε ἡ ὠραιότης σας. Ὡς ὑμεῖς ὑπέκυψα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς μου. Ὅα ἴδητε ὅτι οὐδὲν ὠραιότερον τοῦ γάμου τοῦ καλύπτοντος τὰς τρέλλας τῆς νεότητος. Δὲν ὅ' ἀποθάνητε. Δὲν θέλετε νὰ ζῆσω; Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζω τὸν Κύριον Κερούαρ, ἀλλ' ἀρ' ὅτι γνωρίζω ὁ εὐγενὴς οὗτος σὰς ἀρμόζει καθ' ὅλον ἡμέραν. Λυποῦμαι μόνον διότι τὸν ὑπανδρευθήσε ἀκριβῶς ὅτε κατεστράφη. Αἱ καλαὶ ὑποθέσεις δὲν γίνονται ὑπὸ τοιούτους ἔρους.

Ἦγινε, πεφιλημένη ἐξαδέλφη μου ἀπαύξομαι τὰς λευκάς χεῖράς σας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχὰς ἁς ἐγὼ τε καὶ ἡ μήτηρ μου δὲν παύομεν ἀπευθύνοντες εἰς τὸν ὕψιστον ὕπερ τῆς εὐτυχίας σας.

« Ὀκταβίος Δουβιδι. »
Ἡ Μαρία ἀνέγνω δις, ἀνευστέ, τὴν ἐπιστολὴν ταύτην τὴν πρώτην φορὰν μὲ ὀφθαλμὸν ἀπλανῆ, τὴν δευτέραν μὲ ὄφρος ψυχρὸν καὶ ἀπεγοητευμένον. Ἐπειτα ἀφ' οὗ τὴν ἰδίωσσε, τὴν ἔθεσεν ἐντὸς τοῦ περικαλύμματός καὶ τὴν ἐκρυψεν ἠσυχῶς ἐπὶ τοῦ θύλακος τῆς ἐσθῆτός τῆς.

Ἐκῆθησεν ἔπειτα ἐπὶ πολὺ εἰς τοὺς πόδας θροῦς τινοῦ, τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν, ἤρεμος, σιωπηλὴ, ἀκίνητος. Τί συνέβη ἐν αὐτῇ; Διὰ νὰ τὸ ἐνοήσῃ τις πρέπει νὰ ἔχη τεθαμμένον ζῶντα εἰς τὴν λάθην τῆς καρδίας του. Ὅταν ἠγέρθη τὸ πρόσωπόν τῆς ἠκτινοδόθει, ἐφάνητο μεταμορφωθεῖσα. Τῇ ἐφάνη ὅτι ὁ Θεὸς πρὸ ὀλίγου τὴν ἀνέσπασεν ἐκ τοῦ μηθενὸς καὶ ὅτι πρώτην ἦδη φορὰν παρίστατο ἐνώπιόν τῆς τὸ μεγαλεῖον τῆς Δημηουργίας. Ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ προσώπου ὡς ζητούσασα νὰ συναθροίσῃ τὰς ἀνάμνησεις τῆς. Ἐπειτα περιέφερε περὶ αὐτὴν βλέμμα περιχρῆς. Τὸ πᾶν ἦτο δι' αὐτὴν καὶ περὶ αὐτῆς ἔορτῆ καὶ χαρὰ. Τὰ πτηνὰ ἐκελά-

δουν μελωδικώς· οί άτμοί οί πρό τινων ώρων καλύπτοντες τά δάση και τούς λόφους διελύθησαν, και ή φύσις δολύκληρος έθαλλεν ύπό τας θερμάς ακτίνας του ήλιου. Τούιαύτη τις έορτή εθερίμανε την ψυχήν της Μαρίας. Ηκουεν έν αυτή φωνάς πρό μικρού διεγερθείσας. Έδλεπε την είκόνα του Κυρίου δε Γρανλιέ άπαλασσομένην βαθυηδόν, ούτως είπειν, της δμίχλης, ήτις πρό τόσου χρόνου την ήμαύρων· την έδλεπεν ακτινοβολούσαν έν τη καρδίαν ώς είς ούρανόν άνέφελον. Αίσθημα εύτυχίας άγνωστου τώως αυτή διεγέρθη έν τη ψυχή αυτής· οί όφθαλμοί της εδάχρυσαν και τίθεισα την χείρα επί της καρδιάς εφίθυρισεν.

— Εύγενής και γενναίε μου σύζυγε!
 Η Κυρία δε Γρανλιέ άνέλαβε την πρός τον πόργον άγουσαν. Έβάδιζεν ελαφρώς και την καρδίαν χαίρουσα. Πράγμα παράδοξον! Ο Οκτάκιος ήτο τόσω μακράν της μνήμης της ώς να μή υπήρξε ποτέ δι' αυτήν. Ως πτώμα έν θαλάσση εδυσίθη έν αυτή μή αφήσας είς την επιφάνειαν αύλακας ή κηλίδας, Ούδέν έμνεσ πλέον έν τη αναγεννηθείση εκείνη ψυχή.

Φθάσασα είς Κερουάρ, ή Μαρία παρετήρησε τον ίππον του Κυρίου Κερουάρ έπισεσχαμένον και περιμένοντα τον Κύριόν του. Έπλησίασε και εθώπευε διά της μικράς χειρός της τό εύγενές ζώον. Την στιγμήν εκείνην έράνη ό Κύριος Γρανλιέ έτοιμος πρός άναχώρησιν. Έφάνετο μή αισθανόμενος την πληγήν της προτεραιάς.

— Αναχωρείτε; και πάλιν αναχωρείτε, τώ είπε διά φωνής τεθλιμμένης και θωπευτικής.

Στηριχθείς επί του ίππου του ό Κύριος Γρανλιέ την εθεώρει σιωπηλώς.

— Μη φεύγετε! προσέθεσε δι' ύφους παρακλητικούς.

Ο Κύριος Γρανλιέ έμειδίασε περιλύπως. Η Μαρία μάτην προσεπάθησε να τον κρατήσει. Ητον ήδη έριπποσ.

— Σας παρακαλώ, επαναλαμβάνει ή νέα κίρη, μείνατε! Κύριε δε Γρανλιέ δεν σας ζητώ ή μίαν μόνον ήμέραν. Θα μοί τό άρνηθείτε; προσέθεσεν εγείρουσα πρός αυτούς τούς γλυκαίς αυτής όφθαλμούς πλήρεις τρυφερότητας.

Ο Κύριος δε Γρανλιέ δεν άπήνησεν ή διά μελαγχολικού μειδιάματος. Έν τούτοις ό ίππος έχερμετίσεν άνυπομόνως και άφρός έλευκανε τούς χαλινούς αυτού.

— Μαρία είπε, ό νέος εύγενής, ούδέποτε σας είδον έχουσαν ύφους εύτυχές ώς σήμεραν.

— Α! και τώ άπεκρίθη μετά διαχυσσεως, είμαι πράγματι πολύ εύτυχής.

— Ίσως διότι, έλάθετε εύχρέστους είδήσεις, προσέθεσεν ό Κύριος δε Γρανλιέ.

Και βυθύσας τούς πτερνιστήρας είς τά πλευρά του ίππου του έγένετο άφαντος.

Η Μαρία, πτοηθείσα, ήθέλησε να τον ανακαλέσθαι άλλ' ή φωνή εξέλιπεν επί των χειλέων της.

Τόν ήκολούθησε διά των όφθαλμών έφρόσον ήδύνατο να τον βλέπη και επί μικρόν ήκουε τό κάλπασμα του ίππου του. Έπειτα δε ότε δεν τον έδλεπε πλέον, άπήλκε τό δωμάτιόν της.

Διήλθε την ήμέραν έν άνεξηγήτω άγωνία και επίστευεν ότι ή έσπέρα δεν θα έφθανεν. Έπροσπάθησε άναπαυθί ήλίγον, αλλά ματαίως. Έξήλθε διά να διασκεδάση την πληγήν της. Είς τας άτραπούς αίτινας διέσχιζον τά δάση έδλεπεν έκ διαλειμμάτων πολλούς εύγενείς των περίξ ακολουθούστας την όδόν ήν και ό κύριος δε Γρανλιέ ήκολούθησε. Όλοι ήσαν ώπλισμένοι δι' όπλου κυνηγετικού. Αλλά τό κατηρές και μυστηριώδες αυτόν ύφους έναργώς έδεικνυεν ότι δεν έπρόκειτο περί διασκεδάσεως. Μεγάλη ταρχή κατέλαβε την καρδίαν της. Άνήσυχος και τρομασμένη έστρεψε πρός τον πατέρα της.

— Πάτερ μου τώ είπε τί συμβαίνει; Πρό πολλού κινούνται περίξ ήμών. Δεν ήξεύρω τίποτε και ούδέν μέχρι τούδε ήννόησα. Αλλά κάτι μοί λέγει ότι μεγάλα δυστυχία προητοιμάζονται. Καθήμεθα επί ήφαιστείου όπερ μετ' ήλίγον θα έκραγή, ή γή τρέμει υπό τούς πόδας μας.

Ο γέρον ήθέλησε να καθουχάση την θυγατέρα του.

(Έπεται τό τέλος)

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ

ΠΑΛΑΙΑ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

Όταν άφίνομεν την μνήμην ν' ανατρέχη είς την εύδαίμονα εποχήν των παιδικών χρόνων, πόσον πιστώως ζωγραφίζονται έν τη φαντασία ήμών ώραιάί τινες στιγμής του παρελθόντος και πόσους ρεμβασμούς από πολλού παραδοθέντας είς την λήθην παραθέτει τώρα πάλιν πρό ήμών ή μνήμη έν όλη αυτών τη ίσχύϊ. Η άναμνησις στιγμής καθ' ήν από του πατρικού εξώστου ήκολουθεύμεν δια του βλέμματος μικρόν νέφος διατρέχον τον κυανόν θόλον του ούρανού μας ένθυμίζει τούτοχρόνος όλος τας άορίστους συγκινήσεις όσαι τυχόν κατέλαβον έν τη στιγμή εκείνη την νεκράν και άμέριμον ήμών ψυχήν, και ή άναμνησις νυκτός τινος καθ' ήν προσηλώσαμεν τό βλέμμα επί τινος λαμπρού άστρου μας επαναφέρει είς την μνήμην τούτέπί του άπείρου ρεμβασμούς είς ούς τότε επί τη θέα τούάστρου ή νεαρά ήμών φαντασία είχε βυθισθί.

Εκτός όμως τούτων, άφίνει ή παιδική ηλικία και τας δυσχερέστους άναμνήσεις της, και εγώ δε τρέφω μίαν των τοιαύτων άναμνήσεων ήν ήδη θ' άφηγηθώ, και ήτις μένει παντοτε ζωηρά έν τη μνήμη μου, έπαρχομένη έν αυτή παντοτε όσαις άναπόλω τι έκ των παιδικών μου χρόνων.

Ημεθα τότε έγκατεστημένοι έν τη έπαρχία Α'. Απέκοντι του οικήματος ήμών υπήρχε μεγάλη οικία παμπάλαιος, ένοικιζομένη παρά του ιδιοκτήτου αυτής κατά δωμάτιον και διά τούτο ούσα πλήρης άσχέτων, πρός άλλήλους ένοικιαστών. Έν των δωματίων της οικίας τούτης κατείχεν από ενός ήδη έτους ξυλουργός τις, όστις από ενός έπίσης έτους είχεν έμφανισθί έν τη πόλει Α'. ένθα εύθύς ήρχισε την εξασκηνισιν του επαγγέλματός του.

Πολλakis ήκουον τούς έν τη οικία μου να κρινωσι λόγον περί αυτού, όν εθεώρουσν ώς άνθρωπον άλλόκοτον. Έλεγεν μεταξύ άλλων ότι ούδέεις ήδύνατο να μαθήθεσιν τι περί της προελευσεως του ξυλουργού τούτου και της πραγματικής του πατρίδος, και ότι όσαις τό ίδιος ήρωτάτο περί τούτων άπήντα παντοτε δι' ύπευφυγών. Όλα αυτά τα λεγόμενα του πατρός και των λοιπών οικίων μου υπήρξαν ή αίτία του να συλλαβώ άριστόν τινα και άνακαμαχητόν άντιπαθειαν κατά του ανθρώπου εκείνου έν τη παιδική μου καρδία, άντιπαθειαν ήν έτι μάλλον έπήυξανεν έν έμοί ή πλήρης στιγμή των εξ ευλογίας μορφή του, ής τό συνήθως άγριον ύφους επέτεινεν ή μαύρη και σφουρά κόμη του και οι έπίσης μαύροι και παραδόξως ζοφεροί όφθαλμοί του.

Έπλησίαζεν ή ήμέρα έν ή κατ' έτος έτέλει ή πόλις την έπισημοτέραν των εμπορικών αυτής πανηγύρεων, και διαφροσι πανηγυριστάί ήρχισαν να προσέρχονται έκ διαφόρων πλησιόχωρων μερών και άλλων έν γένει πόλεων. Μεταξύ των νεσελθόντων τούτων υπήρχε και είς όστις ήτο, φαίνεται, λίαν γνωστός είς τον ξυλουργόν, διότι συναντηθείς έκ τύχης μετ' αυτού από της άφίσεώς του, τον έπλησίασε μετά χαράς και τά δύο πρόσωπα εύθύς συνήψαν μακράν, και ειλικήν βεβαίως, συνδιαλέξιν μεταξύ των, επί τέλους δε ό ξυλουργός τον παρέλαβε πρός φιλοξενίαν έντός αυτού του δωματίου του.

Την ιδίαν έμώς εκείνην ήμέραν ή όψις του ξυλουργού έφάνετο ύπερ ποτε άγρία και ζοφερά, τό αυτό δε συνέθη και ελκικηρον την έπισοσαν. Κατά την τρίτην από της άφίσεώς του ήμεραν, αι ώραι της πρωίας παρήρχοντο ή μία μετά την άλλην και τό κακώστημα του ξυλουργού έμνεσ, παρά τό σύνθημα, κλειστόν' εκείνος δε, καθώς και ό ξένος του δεν είχον άκόμη φανή είς κανέν μέρος κατά την ήμέραν τούτην, και μόνος είς έν των συνοίκων έχων τό δωμάτιόν του παραπλεύρως είς τό του ξυλουργού, έξέφρασε την ύπόθεσιν ότι ό ξυλουργός ούτος ή ό ξένος του θα είχον ασθενήσει, διότι διαρκούσε της νυκτός ήκουσε γογγυσμούς ύποκόφους προσερχόμενους από του γειτονικού δωματίου.

Άφού επήλθεν ή μεσημερία χωρίς τά δύο ταύτα πρόσωπα να φανώσιν έτι, συνοικισί τινες άνησυχούντες μετέδρασαν και έκρούσαν επαναληπμένως είς την θύραν του θαλαμού των, μη λαβόντες δε καμμίαν έσωθεν άπαντησιν, άπεκρίσαν να διαρρήξωσι την κεκλεισμένην θύραν όπως εισέλθωσιν έν τώ θαλάμω, αλλά παγερά φρίχη κατέλαβεν αυτούς όμα τη εισόδω των' ό θαλάμος ήτο όλοτελώς νεκρός και τά παντα έν αυτώ έμαρτύρουσν την διαρκήν εγκλιήματος τά σκεπασματα της έτέρως των έντός αυτού κλιτών ήσαν έν πλήρει άταξία, κατά γής δε έκαιετο συνδίνες και τινα ασπρόρρουχα πορφυρά εξ αίματος.

Έν τώ μεταξύ είς των γειτόνων προσελθών και ίδών τά διατρέχοντα, είπεν ότι λίαν πρωί, περί την χαυρηγήν, είδε τον ξυλουργόν μεταδίνοντα κατά τό σύνθημα είς τά εκτός της πόλεως. Όπως ρίψη εκεί τά άχρηστα περισσεύματα της ξυλικής εργασίας της προτεραιάς, άτινα έφεραν επ' ώρου έντός σακκου.

Οί περιστασάμενοι, μη έχοντες άλλο τι να πράξωσιν μετέδρασαν εύθύς πρός τό εξω της πόλεως ύποδείχθαι μέρος ένθα, εύρίντες σακκον καίμενον εκεί μετά του περιεχομένου του, υπέθεσαν ότι αλίτος θα ήτο τό πρωτόν φορτίον του ξυλουργού. Η έμπληξίς και ό πρόμος παντων υπήρξαν άπερίγραπτοι όπότι, ανοίξαντες τον σακκον εύρον έντός αυτού πτώμα τό όποιον έκ των επ' αυτού πληρώων και του αίματος είχε μεταβληθί είς άμορφον όγκον.

Μετά πολλας προσπαθείας άνεγνωρίσθη ότι τό πτώμα τούτο ήτο ό πραγματός έλθών ξένος, έν ό άποτρόποιος ξυλουργός είχε φιλοξενήσει έν τώ ιδίω του θαλάμω. Όλοι αι άρχαί έτέθησαν εύθύς είς κίνησιν πρός ανακάλυψιν του φονέως άλλ' είς ματην, διότι εκείνος είχε γείνει άφαντος. Η πόλις φιλικήτως διετέλεσεν επί πολλάς ήμέρας άναστατος διά τον φρικώδη τούτον φόνον, έν οι μόν ύπέθετον διαπραχθέντα γαριν κλοπής, άλλοι δε ένεκεν άλλων λόγων είς μόνον τον φονέα γνωστών. Αλλ' επί τέλους ελησημονήθη τό εγκλήμα τούτο διά του χρόνου, αι δε άρχαί έπαυσαν τέλος και α' και τας ματαίως των αναζητήσεως επί του ξυλουργού, όστις εξηφανίσθη διά παντός.

Είχον λησημονήσει και εγώ όλοτελώς μετά καιρόν την άγρίαν και ζοφεράν εκείνην μορφήν ήτις τόσην άλλοτε μοί είχεν έμπονήσει έντόπωσιν, όποτε περιστατικόν τι έμπαρέφερε πάλιν αυτήν έν τη μνήμη μου. Μετά παρέλευσιν επών τινων άπήλθον μετά της οικογενείας μου είς τινα παραλίαν πόλιν της Φθιώτιδος ίνα εκεί διελθώμεν τας ήμέρας του θερού. Η οικία ήν ένοικιασάμεν έν τη πόλει τούτη, άνήκειν είς τινα γραίαν ής ή μορφή προέβλεπε παρελθόν πληρες θλίψεων, αι δε επ' αυτής ρυτίδες έφάνετο προσερχόμεναι από λύπας μάλλον ή εκ των επών.

Εξοικαιωθείτος ή γραία αυτή πρός ήμās, ήρχετο πολλακις και μας δηγγάτο διαφορά έκ των βιωτικών αυτής δυστυχημάτων. Οτι όμως είς άκρον έκίνησε τό ένδιαφέρον μου υπήρξεν ή άφήγησις της ήν έκαμε πρός ήμās έσπέραν τινα μετά τό δείπνον και έν τώ ξυλίω ήμών έξώστη, υπό τό φως της πανσελήνου. Η αφήγησις αυτής είχεν ως εξής:

Έβρανε τώρα έντελώς μόνη έν των κόσμω. Τό τελευταίον άπομείναν αυτή στήριγμα ήτο ό μονογενής της μίος δι' όν έπρεπε τόσας έλπίδας, άλλ' αι ετυχαι της εθεύσθησαν ταχέως ήμέραν τινα ό υίός της προήλθη ότι σφοδρός έρωσ τον κατεκυρίευσε διά την κόρην του κυρίου Σ... του έγκριτοτέρου και πλουσιωτέρου εξ όλων των κατοίκων της γούρας, χωρίς να σκεφθί ότι ή θέσις του δεν ήτο διά να λαβη σύζυγον μίαν κόρην ως εκείνη. Έν τούτοις δεν εδίστασε να ζητήσει την χείρα της νέας, άλλ' οι γονεΐς, τας ως ήτο φυσικόν, όχι μόνον τώ ήρήθησαν αυτήν άλλ' ούδέ να τώ άπαντήσωσι κατεδέχθησαν. Έκτότε ό υίός της υπήρξε σιαπηλώς, έως ού ήμραν τινα ήγγέλλθησιν έν τη πόλει οι άρραβάνες της αγαπητής του νέας μετά τινος παλαιού του γνωρίμου, πλουσιού όμως πολύ τούτου και καταγομένου από καλής οικογενείας. Από της ήμέρας εκείνης ό υίός της άτυχούς γραίας έγενεαν όλως νέος άνθρωπος. Ένεπλήθη είς κακας συναγαστροφάς και δεν ήργησε να διασθαρή ήθικώς, επί τέλους δε ήμέραν τινα έγένετο άφαντος από της μητρικής του οικίας και της πόλεως έν ή εγεννήθη χωρίς καμμίαν γνώσιν ή μητρη του να λαβη περί τούτου.

« Από τότε, προσέθηκεν ή γραία, δεν τον είδα πλέον μόνον δε ήλίγον καιρό ύστερα μου έφεραν την είδησι ότι απέθανε είς τόπους μακρινούς από ευλογία. Καθώς όμως είχε κατανήσει είς τά τελευταία, δεν λυπούμαι πολύ που έγαθθηκε, διότι ό θάνατος τον έμπαδισε τούλάχιστον να γείνη χειρότερος παρ' ό,τι είχε κατανήσει. Έπιμαρήθηκε όμως αρκετά και ό κύριος Σ... γιατί εδω και καμπίσα χρόνια έχασε και αυτός τον γαμβρό του από κλέφτες, οι όποιοι τον έκότωσαν διά να τον ληστεύσουν.»

Αγνώσθ διατί ή αφήγησις αυτή της γραίας έφερε τότε εύθύς είς την μνήμην μου την από πολλού λησημονηθείσαν είκόνα του ξυλουργού' άλλ' ό,τι έτι μάλλον δεν δύ-

ναμαι να εξηγήσω είνε τὸ ὅτι ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἢ εἰκὼν τοῦ ἑυλοιοῦ συντακτικῶς ἀδικαστικῶς πρὸς τὴν τοῦ ἀποθανόντος τῆς γραφῆς οὐδὲ τὸ σύνπλεγμά τε τοῦτο τῶν δύο προσώπων ἐπέρχεται καὶ τὴν ἐν τῇ μνήμῃ μου, ἀσκήσι ἀναπολω τὶ ἐκ τῶν παιδικῶν μου χρόνων.

Κ. Γ. ΠΡΑΣΣΑΣ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΗΘΗ

ΓΑΜΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΠΟΛΛΑΣ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ

Α.

Ἡ ἀγγελία

«Two charmin' young ladies of the best world, one fair, theother dark, desirous to attend next «Madison Square» hall, wish acquaintance of refined partners Adress. M and H. Herald uptown office»

Τοιαύτῃ ἦτο ἡ ἀγγελία ἣν εὗρον ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϊ, τὴν 10 μαρτίου 188... ἐν ᾧ ἀνεγίνωσκον ὁμοῦ τὸν Κ ή ρ υ κ α τ ή ς Ν έ α ς Ὑ ό ρ κ η ς.

- Τί εὐρημα τοῦτο δι' αὐτούς!
- Ἀλλὰ τί σημαίνουν λοιπὸν αὐτὰ τὰ ἱερογλυφικά;
- Εἶνε ἀγγλικά, ἀναγνωστριά μου, κηθάρῃ ἀγγλικά.
- Εἰπίτε μας τοὺλάχιστον τὴν μετάφρασίν τῶν.
- Ω! Ἡ παρθενική σας ἀκοή!!!
- Ἀρετε τὰς ἀστειολογίας. Δόξατέ μας λοιπὸν τὴν μετάφρασιν αὐτῆς τῆς ἀγγλικῆς ἀγγελίας.
- Ἐχει καλῶς ἀκούσατε!

«Δύο δεσποινίδες τῆς καλλῆς τάξεως, ἡ μία ξανθὴ, ἡ ἄλλη μελαγχροινῆ, ἐπιθυμοῦσι νὰ περιερωθῶσιν ἐν τῷ «προταχῆί χορῷ τοῦ Κήπου Μαδιζῶν καὶ νὰ συνάψωσιν νέαν γνωριμίαν μετὰ δύο νέων καθὼς πρέπει. Διεθυσθε M. καὶ E. Γραφεῖον Κ ή ρ υ κ ο ς.»

- Ἀλλὰ τίς εἶνε αὐτὸς ὁ Κ ή ρ υ κ ο ς;
- Ὁ Κ ή ρ υ κ ο ς τ ή ς Ν έ α ς Ὑ ό ρ κ η ς ε, εἶνε ἐφημερίς παράδοξος καὶ διὰ τοῦτο ἡ πλείστορον πᾶσης ἀλλῆς ἀναγνωσκόμενη. Πῶσον θαυμαστὴ εὑρεσίς ἢ μικρὰ αὐτῆς ἀλληλογραφία! Εἶνε προσιτῆ εἰς πᾶν θυλάκιον, καὶ ἐν αὐτῇ εὐρίσκει θέσιν διὰ τὴν γνωστοποίησίν του ὁ διευθυντῆς σου θεάτρου, ὁ ἀρχιεπίσκοπος ὁ θείων νὰ καλῆ συνέντευξιν μουσικῆν, ἢ κέρη ἢ ζητοῦσα σύντροφον τοῦ βίου τῆς καὶ ἡ περικλήσις γυνὴ ἢ τὸ κάλλος εἶνε μοναδικόν. Ἡ σελίς αὐτῆ τοῦ Κ ή ρ υ κ ο ς εἶνε οὕτως εἰπεῖν ἡ ἐγκυκλοπαίδεια τοῦ κόσμου ἡμέρη τῆ ἡμέρη, συντασσόμενη παρ' ὄλων καὶ δι' ὄλους.
- Ἐχει καλῶς. Ἀλλ' ἐξηγήσατέ μας καὶ τὸν χορὸν τοῦ Κήπου Μαδιζῶν.
- Ἄ! ὁ χορὸς τοῦ κήπου Μαδιζῶν; ... Ὑποθέσθε ἕνα θημάσιον χορὸν μετρητισμένον. Ἐνοεῖται; Καὶ τὴν ᾄς ἐπανελέθωμεν εἰς τοὺς νέους Τζῶν καὶ Χάρρεϊ, τοὺς εὐρόντας τὴν ἀνωτέρω γνωστοποίησιν.

Β.

Ἡ ἐμφάνισις

Τὴν ἐπαύριον, περὶ τὴν ἑνδεκάτην, ἐν τράμβαϊ ἐστάθη πρὸ τοῦ γραφείου τοῦ Κ ή ρ υ κ ο ς, καὶ ἐξ αὐτοῦ κατέβη νέαν ξανθὴν με πρόσωπον λεπτὸν καὶ γλυκύτατον. Οἱ κάθυγροι ὀφθαλμοὶ τῆς ἦσαν πλήρεις ἐκφράσεως πολλὰ ὑποσχρημένης, καὶ οἱ ὡς νεκρῆς τίτρωσις λευκοὶ

ὀφθαλμοὶ τῆς ἀναποιοῦν πᾶν ἄλλο αἰσθητικὴ ἢ τὸ τοῦ φῶς. Ἦτο ἡ Μωδ, ἣτις ὑψώνουσα τὸ ὄφρακι τῆς ἐνώ κητέδεικνεν, ἀπεκάλυψε δύο μικροὺς, μικροτάτους πόδας κεκρυμμένους ἐντὸς κοιμῶν παρισίνων ὑποδημάτων.

Εἰσῆλθε μετὰ θάρρους ἐν τῷ γραφείῳ καὶ, μετὰ σωφῆς γλυκύτατης καὶ μειδιώσεως ἐπιχειρήσεως ἠρώτησεν εἰν ὑπῆρχεν ἐπιστολὴ τῆς φέρουσα τὰ ἀρχικά γράμματά M. καὶ E.

Ὁ ἀριεπίδο ὑπάλληλος, μετὰ βραχυταίν ἐξέτασιν τῆ ἔδωκε μικρὴν ἐπιστολὴν πλήρη ἀρωμάτων, καὶ ἐκείνη εὐθὺς ἐγένετο ἀφαντος ὡς πτηνὸν ἐν τῇ ὁδῷ, ἐνθα ἀπεσφράγισε τὴν ἐπιστολὴν, βεβαίως ὅτι οὐδὲν ἀδιάκριτον βλέμμα προσεῖχεν ἐπ' αὐτῆς.

Ἐνῶ ἀνεγίνωσκεν, ἠδύνασθε νὰ εἶδητε μειδίαν ἐπι- κηθήμενον εἰς τὰ χεῖλη τῆς περικλήσις Μωδ. Ὑπο- ψερχομένοι ἐν τῇ ἐπιστολῇ ἦσαν, ὡς ὁ ἀναγνώστης θὰ μαντεύσῃ, ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϊ. Ἡ ἐπιστολὴ, εἰν καὶ μικρὰ, περιεῖχεν ἐν συντόμῳ πολλὰ. Πρὸ πάντων ὁμοῦ ἐπέσυρε τὴν προσοχὴν τῆς Μωδ τὸ ὅτι ὁ Τζῶν ἦτο εἰκοσιτετραετής μελαγχροινός, ὁ δὲ Χάρρεϊ ξανθὸς εἰκοσιδύο ἐτών. Ἦσαν ἀδελφοί, ὅπως ἀκριβῶς ἡ Μωδ καὶ ἡ Ἑλλεν ἦσαν ἀδελφὴ, ζυγίζοντες καὶ οἱ δύο μόλις τριακοσίας λίτρας.

Μὴ γελᾶσθε διὰ τὰς τῶσον λεπτομερεῖς περιγρα- φὰς ὡς πρὸς τὰ ἄτομα τῶν ἡμετέρων ἡρώων, διότι ἄλ- λως τε ἡ περιγραφή αὐτῆ εἶνε φυσικωτάτη. Ἐν πρό- τωπον προωρισμένον νὰ γνωρισθῆ μετ' ἄλλου, ὀφείλει νὰ περιγράψῃ ἑαυτὸ ὅσον τὸ δυνατόν πιστότερον καὶ καλ- λώτερον. Διὰ τοῦτο αἱ πρακτικώταται νεκρὴ Ἀμερικαν- ἰδες δὲν διατάσσουσιν εἰς κχορομίας περιστάσεις νὰ περιγράψωσι τὸ χρώμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τῆς κόμης τῶν, τὸ ἀνάστημά τῶν, τὰς διαστάσεις τῶν καὶ αὐτὸ εἶτι τὸ βᾶρος τοῦ σώματός τῶν. Ὑποστηρίζω λοιπὸν ὅτι ἡ συμβουλή τῶν εἶνε σοφῆ καὶ πρακτικῆ, καὶ, ἵνα καὶ οἱ εἰς πείσθητε, ὡς παραπέμπω εἰς ὄλους τοὺς μυθιστυ- ριστογράφους, οἵτινες ἠνώθησαν ὅτι οὕτω πρέπει νὰ γίνη- ται ἡ ἀπεικόνισις ἐνὸς προσώπου, ἵνα τοῦτο καταστῇ ἀξιο- ἐνδιχαρότερον.

Ἡ ἐπιστολὴ ὄριζε τριῶν ὥρων συνέντευξιν, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς πέμπτης δεινρο- στοιχίας. Σημεῖα διακριτικὰ, ὁ Τζῶν, καὶ ὁ Χάρρεϊ, θὰ ἔφερον εἰς τὴν κομμοδόχην τῶν ἐρυθρῶν γαρύφαλον, σημεῖον βαθυτάτου ἔρωτος.

Ἀμρότερα τὰ μέρη ἐφάνησαν ἀκριβῆ εἰς τὴν συνέν- τευσιν, αἱ δὲ μὲς Μωδ καὶ Ἑλλεν, βλέποντα δύο τ ε ῖ ν - τ λ ε μ α ν ἀνεπιλήπτως ἐνδεδυμένους καὶ φέροντας ὑ- περμεγέθη κόκκινα γαρύφαλα ἐν τῇ κομμοδόχῃ, ἠναγκ- ἀσθήσαν νὰ ὁμολογήσωσιν ὅτι οἱ νέοι Τζῶν καὶ Χάρρεϊ δὲν ἦσαν ποσῶς ὑποδείσταροι τῆς περιγραφῆς ἣν ἔκα- μαν δι' ἑαυτούς.

Γ.

Εἰσχωροῦσιν!

Ἡ λεπτοφυῆς Μωδ, μετὰ τὴν ξανθὴν ὡς ὁ στάχυς κο- μην, καὶ ἡ μελαγχροινῆ Ἑλλεν με τοὺς μεγάλους ὀφ- ραλίους ὀφθαλμούς τοὺς σκιαζομένους ὑπὸ μαζύρων βλέ- φαριδῶν, κχοικοῦσι μετὰ τοῦ πατρός τῶν εἰς ἀνετον οἰκήμα, τοῦ ὁποίου ἡ αἰθουσα κατέστη ἀπὸ τινῶν ἡμε- ϶ων τὸ ἐνετυκτῆριον τοῦ Τζῶν καὶ τοῦ Χάρρεϊ, ἐρχομέ- νων ἐλευθέρως πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν νεανίδων, χωρὶς κη- ναῖς νὰ φωνῆ δίδωσι εἰς τοῦτο προσοχὴν. Ἐσπῆρον τινα ἦλθον, ἐδείπνησαν εἰς τὸ ἐπιτιμιόριον, καὶ κατόπι, ἀρῶ εἰσῆλθον εἰς τὴν αἰθουσαν, ὁ Τζῶν, ὁ μελαγχροινός ἐ- πλησίασε πρὸς τὸν πατέρα, καθήμενον μετὰ τῶν δύο θυγατέρων του, καὶ ἔκαμε μόνος τοῦ τῶν οὐστκοῖν τοῦ

ἑαυτοῦ τῶν πρὸς τὴν ξανθὴν Μωδ. Ἐνῶ ὁ ξανθός Χάρ- ρεϊ εἰσῆλθε τὴν μελαγχροινῆ Ἑλλεν.

Ὁ πατὴρ οὐδὲν εἶδεν, οὐδὲν ἠκούσεν. Εἰς πατὴρ Ἀμερικανικός τὶ ἔχει νὰ καμῆ καὶ τὴν κόρην του; Δὲν εἶνε πλέον αὐτῆ παιδίον. Ἐνῶ ὁ Τζῶν μικρὰ, τὴν ἐπέ- ἔλεπε τὴν ὁμοῦ τῆ χορηγίᾳ τῶν ἐνδεδυμένων διὰ τὴν καθιστὰ ἔσον τὸ δυνατόν ὑποκατάστατον. Τὶ πλείο- τερον ἔχει νὰ καμῆ; Αἱ κόραι τοῦ γραφείου καλῶς τὶ πρέπει νὰ πράξωσι. Δὲν πρέπει αὐτὸς ν' ἀναμ- γνήσται εἰς τὰς ὑποθέσεις τῶν.

Καὶ οὕτω, παρατηρήσατε πῶς ἰκανοποιῶσιν τὰ δύο ἡμῶν ζεύγη! Ὁ χορὸς τοῦ κήπου Μαδιζῶν ἀργεὶ ἀνέ- μη πολὺ, αὐτοὶ δὲ τῶσον ἔχουσιν πῶσον διὰ χορὸν οἷτε ἀδύνατον νὰ περιμείνωσιν ἕως τῆς

Ἰδοῦ αὐτοὶ εἰσχωροῦντες εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὁ Τζῶν δὲν ἔνοοετ' ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τῆς Μωδ, τραγῆ εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῆς, τῇ ὁμοῦ τὸ γόνυ καὶ λαμ- βάνει τὰς χεῖράς τῆς ἐν ταῖς ἐπὶ τῆς τοῦ διηγουμένου πρὸς αὐτὴν τέσσα πράγματα εἰς τὸν πᾶσαν καθήμενος οὐδὲ προσέχουσι καν, ἀλλὰ βλέπουσι μόνον τὴν ξανθὴν ἐκρη- γνωμένην εἰς γέλωτας. Ἡ Ἑλλεν καὶ ὁ Χάρρεϊ εἶνε πολὺ συνετώτεροι. Καὶ αὐτοὶ ἐπίσης μένουσι πάντοτε ὀ- μοῦ ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς αἰθούσας, ἀλλ' οἱ τὶ λέγουσιν εἶνε, φαίνεται, πολὺ μυστηριώδεις, ἀρῶ τοις αὐτοῦ τρόπως βλέ- πουσαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνταλλάσ- σοντες βλέμματα τῶσον περιπαθῆ.

Ὁ ἐπέθετε τις ὅτι οἱ δύο νέοι ἦσαν ἠρακωνισμένοι μετὰ τὰς δύο νεανίδας.

Ἀλλ' ἔχι. Ὁ Τζῶν συνῆψε γνωριμίαν μετὰ τῆς Μωδ, διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν χορὸν, διὰ νὰ δικαιοδοτή, νὰ γέλωσι, καὶ τίποτε πλείστορον. Οὐδὲ καν ἐσκόπευε νὰ εἶθῃ εἰς γάμον. Ἀλλ' ἀρχώτερον θὰ βωμεν. Ἡ Μωδ εἶνε τῶσον κομψῆ!

Τὰ αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ὁ Χάρρεϊ περὶ τῆς Ἑλλεν. Ἐπρεπε πρῶτον νὰ ὑπάγῳσιν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Κή- που Μαδιζῶν.

Δ.

Ὁ χορὸς τοῦ Κήπου Μαδιζῶν

Ἐπὲ τέλους ἔβησαν ἡ ἡμέρη τοῦ χορῶ. Τὶ διακρί- δασις! Τὶ βοή! Τὰς καὶ ν δ ρ ἔ λ α ε διεδύοντο αἱ π ὅ λ κ α ι καὶ τὰ β ἔ λ α ε αἱ καθέλιαι.

Ἐν μέσω τοῦ πλήθους, ἰδέτε τὰ δύο ἡμετερα ζεύγη. Παρατηρήσατε πῶς χορεύουσιν τρία βήματα ἔμπρὸς, τρία πλαγίως, τρία ὀπισθεν.

Πῶσον ἐντελής ἡ συνένοσις τῶν! τὰ στήθη τῶν συγ- κολοκλημῆνα μετέφρασαν τὰ δύο σώματα εἰς ἓν. Αἱ καρ- δία τῶν πᾶλλουσιν ἡ μία ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ ἡ πνοὴ τῶν ἐξέρχεται συγκεχυμένη. Καὶ τὰ φωνὰτα αὐτῶν πῶς συγχροοῦνται κατὰ διαλείμματα!

Ἐπειτα, ἐν μέσω τῆς ἐξάφωσις τοῦ χορῶ, αἱ κεφα- λαὶ τῶν προσεγγίζουσιν ἀλλήλας, καὶ βλέπει τις αὐτοὺς ἀνταλλάσσοντας ἀσπασμόν ἐρυθρῶς ἔν τινας γλυκείας συγκινήσεως, καὶ ἐξαρνήσιζομένους ἐν τῷ στροβίλω μετα- βῆ τῶν χορευτῶν.

Τὴν ἕκτην ὥραν τῆς πρωίας ὁ χορὸς ἐλήθη, καὶ τὸ μό- νον τὴν ἑναπομένον διὰ τοὺς χορευτὰς ἦτο ἡ ἀναχώρησις.

Οὕτω ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϊ εὐρέθησαν τὴν μετὰ πολλὴν τὴν ἔραξιν, ὀλίγην δὲ τὴν διαθεσὶν τοῦ ν' ἀποχω- ρισθῶσιν ἀπὸ τῆς συγχροουσίας τῶν, ὅπως μεταδώσιν εἰς τὰς νεκὰς τῶν κλίνας.

Ὁ Δολμμένικος, ὁ περίφημος ξενοδόχος τῆς καλλῆς τά- ξεως, — τοῦ αἰ λ α ῖ ς, — ἦτο εἰς τὰς διατάχας τῶν. Ἐν κα- λὸν γέμει εἰς τὴν ἐξοχὴν ἦτο ἀπαρκέστητον ὅπως προ- ἦ

γηθῆ ἐνὸς τῶσον σκληροῦ ἀποχωρισμοῦ. Εἰς τοῦ Δολμμένικου ἔφραξεν καλλίστα, ὁ δὲ κχοικη- νίτης ἦτο τῶσον δυνατός, ὥστε τότε μετὰ δύο ὥρας ὁ ἦλος ἐπλήρου τὴν αἰθουσαν τοῦ ξενοδοχείου, ὁ τῶσα- ρες συνδακτυμένους ἐφάνησαν οὐδὲ καν ἐνθυμοῦμενοι ὅτι ὀφείλου ν' ἀποχωρισθῶσιν.

— Πάλι τὸ ἐγέμισες, καλῆ. ἔλεγον γελῶσαι βροντω- ὄως ἡ Μωδ καὶ ἡ Ἑλλεν, κίτινες προείπανον παντοτε τὰ ποτήρια τῶν, μὴ παρκατοῦσαι πλέον ὅτι ὁ Χάρρεϊ ἔφριπταν ὑπὲρ τὸ ἰερόν/καὶ ἰερά ὁ εἶνε ἐκμελλῶν ἐχῶ- ναιτο ἐξῶθεν.

— Ἐπὶ τέλους, ἔλεγεν ὁ Τζῶν, ὅστις εἰτῆρει πάντοτε τὴν ψυχραμίαν του, πρὸς τὴν ἀποχωρισθῶμεν;

— Ὁχι, ἔχι, καμῆ! τὶ ἀκούσῃ ἐν χορῷ ἡ Μωδ καὶ ἡ Ἑλλεν.

— Καλὰ! ἐξηκολούθησεν ὁ Τζῶν, κενῶν ἀνευστι ποτήριον οἴνου συνέλαβα μίαν θαυμαστὴν ιδέαν ὅπως ἀ- πορῶγωμεν τὸ δυσχερεστον τοῦ ἀποχωρισμοῦ ἀπαιτεῖται ὁμοῦ νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς ἐμὲ καὶ νὰ με ἀκολουθήσητε εἰς τὸ νὰ πράξω.

— Σὰς τὸ ὑποσχρημένη! ἀνταλλάξῃ ὁμοῦ αἱ δύο νέαι. Ἐῦθὺς εἶπε καὶ ἔφραξεν. Ὁ Τζῶν, πληρώσας τὸν ἔ- γωδῶρον εἰσῆλθεν ἐντὸς ὀχλήματος, μετ' αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ κοικῆ συντροπία.

Ε.

Ἐπὶ τῆς λ ο υ ῆ ῶ ς

Μετὰ δέκα μόλις λεπτά, τὸ βήμα ἐσταθῆ εἰς τὸ ἄ- κρον τοῦ Βροαδουεῦ καὶ τῆς ἀκατῆς ἔδου, σχεδὸν πα- ραπλευρῶς τοῦ ναοῦ τῆς «Χαρίτος». Ὁ Τζῶν, ἀρή- σασ τὸς φίλους του εἰς τὸ μετὰ τοῦ ναοῦ συνεχόμενον νοσητικὸν πρεσβυτήριον, μετέβη παρὰ τὸ σεβασμιωτάτω Βρόουν, τῷ ἱερεὶ τοῦ ναοῦ.

Ὁ σεβαστὸς ποιμανάρχης: τὰ ε ῖ χ α ς ε, διότι εὐρί- σκατο ἀκόμη μετὰ τὸν οἰκιακὸν τοῦ μανδύαν καὶ τὰς παν- τοφύλας, μὴ περιμένων ποσῶς τριακτῆν προνήν ἐπίσκε- ψιν. Ὁ ἐπισκόπος ἐν τούτῳ τὸν καθησούσας. Τῷ εἶ- πεν ὅτι, γνωρίζων τὴν ἀγαθότητά του προσήλθεν εἰς αὐ- τὸν, καὶ ὅτι πρόκειται περὶ δύο νεανῶν, αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις περιμένει εἰς τὸ πρεσβυτήριον μετὰ τὰς δύο νέμας.

Ὁ Βρόουν δὲν ἠθέλησε νὰ διαψέσῃ τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ ἀγαθὰς ιδέας τοῦ Τζῶν. Δὲν ἐχρονωτρήθησεν εἰμὴ ἕως οὐ ἐνδύθῃ φορέματα κοσμιώτερα καὶ καταλλήλα διὰ τὴν ἱεροτελεστίαν, κατὰ τὸ διαστομὸν δὲ τοῦτο ἡ οἰκονόμος τοῦ ἱεροῦς μετέφερέν ἀπὸ τοῦ πρεσβυτηρίου εἰς τὸν θα- λῆμον τὸν Χάρρεϊ καὶ τὰς δύο νέμας ὡν ἡ εὐθυμία ἐψη- χήθη ὅταν ὁ Τζῶν ταῖς ἐφάνησεν τὸ σγεδίον του.

— Τί εὐτυχία! Τί λαμπρὴ ἡ ἰδέα τοῦ Τζῶν! Καὶ τὴν δὲν θὰ ἦται πλέον ἠναγκασμένοι ν' ἀποχωρίζων- ται ἐνωρίς.

Ἐν τῷ μεταξύ παρετέθησαν τὰ διὰ τοὺς γαμοὺς προακχοιούμενα, καὶ πικτερ Βρόουν ἐνεφανίσθη ἐπιστολῇ.

Ἐνέγραψε τὰ ἐνόματα τῶν νέων συζύγων, κατόπι δὲ ἔβηκε διὰ τῆς γηροῦς τοῦ χεῖρός εἰς τὸν δακτύλον τῆς Μωδ, τὸν δακτύλιον δὲν πρότερον ἔφραει ὁ Τζῶν, καὶ εἰς τὸν τῆς Ἑλλεν τὸν δακτύλιον τοῦ Χάρρεϊ. Καὶ τὴν δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ ἀγχορισθῶσιν τὸν σεβαστὸν Βρόουν, παρὰ τὸ ὅποιο ἀξίον προσερχόμενοι ὁ Τζῶν καὶ ὁ Χάρρεϊ θὰ εἰρωσι ἐτοιμα καὶ ἐν ταῖς ἄ ἔγγραφα τοῦ γαμοῦ.

Καὶ ἰδοῦ διακί ἡ Μωδ καὶ ἡ Ἑλλεν τὴν ἐπαύριον τοῦ χορῶ τοῦ Κήπου Μαδιζῶν δὲν ἐπέπρασεν εἰσεῖθῆν πατρικῆν τῶν οἰκίαν.

(Ἐ κ τ ο υ « Φ ἰ γ ρ ῶ »)

Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΚΑΙ Ο ΤΩΝ ΝΕΩΤΕΡΩΝ ΧΡΟΝΩΝ

(Συνέχεια και τέλος)

Ούχ ήττον αξιοσημείωτος και πειστική διά τους άπιστούντας προς τὰ υπερφυσικά φαινόμενα είνε ή περί των χρημίων έρμηνεία του Δυπρέλ. Πρόκειται περί του έξής: Έν τή αρχαιότητι έτρούντο έν ναοίς τιςιν ήρεται αίτινες έν κατάστασει έκτάσεως μεταφερόμενοι, ήρωτώντο επί σπουδαίων υποθέσεων τής πολιτείας και προσέλεγον τήν έκούσιν αύτών. Έν τή ιστορία τής Ελλάδος τα μαντεία παιζούσιν επί έκκονταετηρίδας όλας σπουδαιότατον μέρος, τιμώμενα παρά τε του λαού και παρά των έξοχοτάτων σοφών. Περί του περιγραμμάτου έξ αύτών, του πυθικού μαντείου των Δελφών, λέγει ο Πλούταρχος: "Όταν σκεπτομαι έποικον ώρσειών πρόξενος υπήρξε τό μαντεϊόν τούτο τοις Έλλασιν έν πολέμω, λοιμώ, ώς και έν συνοικισμώ νέων πόλεων, θεωρώ άμάρτημα να άποδιδήται ή έπιώνητις και ή αρχή αύτου ούχι τή θεία προνοία άλλα τή σύχη και τή άπλή συμπτώσει." Μαρτυρία απαραπλήσια ήφίστανται πολλά. "Ηθελεν είνε συνεπώς ανεπιστημοσύνη και έλαφρότης να γίνηται λόγος αποκλειστικώς περί άπάτης και τής τυρλής τυχης. Δεν είνε δυνατόν άπάτη έπ' έπ' έκκονταετηρίδας όλας να ένασκήται είνε βάρος και αύτων των έξοχωτέρων πνευματών. Κατά τής ιδέας ταύτης αντίμαχεται προπάντων τό γεγονός ότι οί χρηστές έν ταις πλείστασι περιπτώσεσιν έξεπληροούντο. Συνήθως ήσαν συμβολικοί, σκοτεινοί και άμφιβόλω; έξεπληροούντο. Συνέτρεχεν έπομένως προς τούτο άνωτέρα και δραστηκωτέρα δύναμις, ήν ζητεί να εξηγήση ο Δυπρέλ και έπιτυγχάνει τούτο ένάγων τό αίνιγματιώδες φαινόμενον είνε έτερον, γνωστόν τούτο: τήν ύπνοβάσιαν.

Η Πυθία έκάθητο επί τρίποδος ισταμένου επί σχισμάδος του έδάφους, άφ' ής ίσχυροι άντροί ανεπέμποντο. Πρέπει να παραδεχθώμεν ότι ή Ίερεία μετέπιπτε διά τούτων είνε κατάστασιν ύπνοβάσιαις. Έν τή ύπνοβάσει αί έν τώ ανθρώπω λαμβάνουσαι άνωτεραι δυνάμεις έξεγείρονται, ούτος μεταπίπτει είνε έκστασιν και καθίσταται ικανός να διαβλέψη σαφώς και τήλοθεν. Τούτ' όπερ συμβαίνει παρά τοις σημερινοίς ύπνοβάταις, τό αυτό συνέβαινε και παρά ταις Ίερείαις εκείναις. Κοινά χαρακτηριστικά αύτών είνε τό μακράν βλέπειν έν χρόνω και τόπω, ή μεταβίβασις των σκέψεων, τό έν στίχοις διαλέγεσθαι, ή αισθητική άσυνειδησία, σπασμοί, άνευ άναμνήσεως έγγήγορος. Δεν έπιτρέπει ο χωρος τής φιλολογικής 'Ακροπόλεως να παρακολουθήσωμεν τον παραλληλισμόν έν και έν ταις άπωτάταις λεπτομερείαις ποιείται ο Δυπρέλ. Μνηστέον μόνον ένταύθα ότι ή Ίερεία, πριν ή άρξηται του προφητικού αύτης έργου, έμάσσα δάφνην, και κατά τήν

μαρτυρίαν διατήρου ύπνοβάτιδος; ή δάφνη ένισχύει τήν μαγνητικήν δύναμιν. Άμφοτέρω είνε επίσης κοινά: Νοσηρά μεταβολή του όμυλκτικού όργάνου, τό διαλέγεσθαι έν ζήνις γλώσσαις, και πλείστα άλλα. Μεταβίβασις σκέψεων έλάμβανον, ώραν, ώς παρά τοις ήμετέροις ύπνοβάταις, και παρά ταις Ίερείαις, τούτέστιν οι έσωτώντες έλάμβανον άπάντησιν πριν ή προβάλλωσι τήν έρώτησιν. Επίσης; τό διορατικόν, τούτέστι τό όραν τό αντίκειμενον άνευ τής βοήθειας τής αισθήσεως τής όράσεως, ώς π.χ. ή άνάγνωσις έσφραγισμένης έπιστολής; όσαύτως; ή ύπερπλήθης των τοπικών και χρονικών όρίων, δηλ. ή πρόρρησις πραγμάτων λαμβανόντων χωρον τήν στιγμήν ταύτην έν έτέρω τόπω ή μελλοντων να λάβωσι χωρον έν βραδυτέρω χρόνω. Είνε ένδιαφέρον τό γεγονός ότι πλῆσι αί άπόπειραι προς κατάιωσιν των ύπό των μαντείων προρρηθέντων συμβεβηκότων άπέτυγον, μάστιχα δε και συνετέλεσαν και ύπερτήριζαν τήν πραγματοποιήσιν αύτών. Η ιστορία των Έλληνικών παραδόσεων άναφέρει αξιοσημείωτους περιπτώσεις. Και αύτας έχων ύπ' όψιν ο Κικέρων έρωτά, προς τί λοιπόν χρησιμεύουσιν αί προφητεΐαι, άφ' ου δεν είνε δυνατή ή κατάιωσις των προρρηθέντων συμβεβηκότων; "Έν εκ των σπουδαιότατων παραδειγμάτων είνε ο Βασιλεύς Οιδίπους. Ηρακλήσιόν τι συμβαίνει και έν τή κλιμα τής νεωτέρας ύπνοβάσιαις, καθ' ήν αί διαρρέοντες εικόνες συμφωνούσιν επίσης, κατά των βραδυτέρον πραγματοποιούμενων συμβεβηκότων. Εί άρ ή άπεδόθη ταις χρηματοτάταις Ίερείαις θεία έμπνευσις. Βραδυτέρον ή προφητική δύναμις έξηγήθη εκ τής υπερφυσικής ούσιαις τής ανθρωπίνης ψυχής, εκ τής δαιμονίου φύσεως αύτης. Ούτω οί Έλληνες κατέληξαν επί έπιστημονικής βάσεως, ήν παραδέχεται και ο Δυπρέλ.

Τή βοήθεια τής άνωτέρας ψυχολογίας εξηγεί επίσης ο Δυπρέλ τό μυστήριον του λεγομένου δαιμονίου του Σωκράτους. Ο ύλισμός δύναται να διαμαρτύρηται όσον θέλει, αλλά δεν δύναται να άρνηθη τά υπερφυσικά φαινόμενα. Η Άγγλική και έπι μάλλον ή Γαλλική έπιστήμη, ένασχολείται μετά μεγάλου ζήλου έπ' αύτών, και ιδίως ο Σαρκό, ο διάσημος Διευθυντής τής salpetriere των Παρισίων, όστις προβαίνει μάστιχα και είνε πρακτικώ ύπνωτιστικά πειράματα. Έν Γερμανία ύπάρχει ιδιαίτερον περιοδικόν αποκλειστικώς τοις υπερφυσικοίς φαινομένοις αφιερωμένον, όπερ ζητεί ιδίως διά τής γνωστοποιήσεως έμπειρικών περιπτώσεων να συνεισφέρει φώς επί του σκοτεινού τούτου έδάφους. Και ή έργασία αύτη άποτελεί μέρος τής πνευματικής προόδου, παλαιόθεν δε ή πείρα διδάσκει ήμιν ότι τολμηράί ύποθέσεις άγούσι προς τήν άλήθειαν.

Εί; έπιστημονικώς κατηρτισμένος ύπνωτιστής, ο Δρ. Όθων Φέλδμαν έν Ρωσσία, εύρίσκεται νυν έν Βερολίνω: ούτος έπεχείρησε πλείστα ύπνωτιστικά πειράματα έν τώ Βασιλικώ νοσηρειώ (Charité) επί νευροπαθών και ιδίως επί ύπερικών άσθενών. Ο κ. Φέλδμαν έγένετο ήδη περιώνυμος έν Νέα Υόρκη

ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ

ΑΦΡΙΚΑΝΙΚΑΙ ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ ΑΙΜΑΙΟΥ ΧΟΛΟΥΒΟΥ

(Συνέχεια)

"Ότε γά εγγώρια φύλλα άνήγγειλαν τήν έν τής πατρίδος άποστολήν άρωγής, τά συγχαρητήρια κατεπλημμύρησαν, δικαίως δε υπερφανομένωμεθα διά τας ύπερ του Αυτοκράτορος μας και τής γενναιοδωρίας αύτου κολακευτικάς κρίσεις του ζένου εκείνου τύπου. Δεν δύναμαι δε να κλείσω τό ζήτημα τούτο χωρίς να αναφέρω εξαίρετόν τινα άνδρα, τον όποιον επί τή ευκαιρία ταύτη έγνωρίσα εκει. Είνε ο κ. Κάρολος Πόππε, ο Διευθυντής του καταστήματος Πόππε, Ρόσσοβ και Σα. Είνε τον πολύτιμον τουτον φίλον όφειλω άπειρα, ιδίως θμωίμ' εδοήθη να έξοπλισθώ προσηκόντως διά τιν είνε τό έσωτερικόν έκδρομών και να γίνη ή εκθέσις των εκ τής πατρίδος κομισθέντων ποικίλων πραγμάτων.

"Όταν τά εγγώρια φύλλα άνήγγειλαν τήν γενναίαν άρωγήν, ήτις μας έστάλη εκ τής πατρίδος, με κατεπλημμύρησαν παντός είδους συγχαρητήρια των κατοίκων. Μεγάλην δ' έντύπωσιν έκαμεν είνε τε τήν κοινήν γνώμην, τό μέγα και ζωηρόν ένδιαφέρον τής Α. Μ. του Αυτοκράτορος ήμών περί έπιστημονικών έρευνών: τούτο δ' ήτο δι' ήμας αληθές βέλταμον παρηγορία και δικαία άφροσύνη υπερφανίας. Ένταύθα όφειλω να αναφέρω εξαίρετόν τινα άνδρα, είνε τον όποιον όφειλω άπειρα, έγνωρίσα δ' αυτόν κατά τήν δι' αύτου τηλεγραφικήν άποστολήν τής χρονιατικής βοήθειαις εκ Βιέννης. Είνε ο κ. κ. Πόππε, προϊστάμενος του καταστήματος Πόππε, Ρόσσοβ και Σα. άνευ του όποιου δυσκαλώπτα θα κωπορθήτο ή προήθεια πάντων των δια τό έσωτερικόν ταξίδιον άνεγκαίων και έτι δυσκολώτερον ή παρασκευή τής εκθέσεώς μας.

Η εκθέσις αύτη ήτο πράγμα δυσκατόρθωτον, έχειάσθη δε μεγάλη πατριωτική άρωσισις, τά λέγω άνευ καυχασολογίας, όπως κατορθώθη. Τήν διαρκείαν δ' αύτης, έπικρατήθη, να έπιχειρήσω διαφόρους έπιστημονικάς εκδρομάς είνε τή περίεχον είνε τόν κήλοπον, τό Ταξείδιον και τό Συμμετατόξισον. Κατά τας εκδρομάς ταύτας ήκούοντο και οι ακόλουθοί μου είνε τοιούτου είδους έογασίας, ή δε ίερί των εκδρομών μας δεν ήτο μικρά, διότι έπιστρέψομεν εκάστοτε κατόρθοτοι εκ ποικίλων συλλογών είνε Καπστάδην. Τά συλλογώ; ταύτας θέλω ίσως περιγράψαι επί τό ελλιπώτερον είνε; τό τέλος του έργου τούτου, ένταύθα δε μόνον σημειώ ότι οι συλλογικοί αύται συνέτειναν έν ελίγοις προς πλουτεροποίησιν εκθέσεώς μας και αύξήσιν του ένδιαφέροντος τής ως και προς διδασκαλίαν των περι έμει, διότι ήκαθήθησαν ούχ ελίγον οι συντροφοί μου διά τήν άναμνηστικόν αύτους έργον. Άλλ' δε προσώ τώρα είνε τήν παραγραφήν τής προής ταύτης άποστολής, ήτις είνε είνε έν Καπστάδην.

διά τής ανακαλύψεως του έγκλήματος τής Κυρίας Δις Δεβάρ. Η κυρία αύτη είνε οικειοποιήθη τό μέγιστον μέρος τής περιουσίας του δικηγόρου τής Νέας Υόρκης Μάρου τή βοήθεια ύπνωτικών έπιδράσεων. Έν τή γενομένη κατά τον παρελθόντα Μάιον δίχη, έν ή ο κ. Φέλδμαν παρίστατο ως πραγματογνώμων, άπέδειξεν ούτος δι' ύπνωτικών όπισθενεργών επιδράσεων, ότι ή Κυρία Δις Δεβάρ κασεγράθη του έπικινδύνου τούτου μέσω προς ιδιοτελείς σκοπούς. Τότε υπέβαλεν επίσης ως μέλος τής Ιατροδικαστικής έταρείας τής Νέας Υόρκης νομοσχέδιον κατά τής καταχρήσεως του ύπνωτισμού, όπερ και έν Ουάσιγκτωνί επίσης έγένετο δεκτόν όπως ύπαβλήθη τή Βουλή των αντιπροσώπων. Προσεχώς άναχωρεί ο κ. Φέλδμαν είνε Πετρούπολιν, κατά πρόσκλησιν τής συζύγου του Υπουργού τής Παιδείας Δελιάνωφ όπως υποβάλλη είνε τήν διά του ύπνωτισμού θεραπειαν συγγενείς τινας αύτης πάσχοντας τά νεύρα. Μετά τό τέλος τής θεραπειαις ταύτης ο κ. Φέλδμαν επανακάμφει και πάλιν είνε Βερολίον όπως επί παρουσία και υπό τήν έποπτείαν διαπρεπών ειδιολόγων, ως του πολλού Βίρχωβ κτλ. έπιχειρήση πειράματα ύπνωτιστικής θεραπειαις επί ειδιικών άσθενών.

Χρέος χρονικολόγου εκπληρώνας σημειώσω ένταύθα καταλήγων ότι ή Κυρία Μαργαρίτα Φωξ Κάνε, ή χήρα του γνωστού περιηγητού του Βορείου Πόλου, ήτις επί πολλά έτη έδοξάζετο ως ή έπισσημότερα πνευματιστική μεσαζούσα τής Αμερικης, ήγάπησεν αίφνης τήν άλήθειαν και πρό μικρού άπέκάλυψεν έν τή μουσική ακαδημία τής Νέας Υόρκης ένώπιον πολυπληθέστατου άκροατηρίου τό μυστικόν τής γνωστής περιήμου άνκρουσεως τής τραπέζης, όπερ συνίστατο έν τούτω διε παρήγε τους μυστηριώδεις ήχους διά τής πρώτης άσθροσεως του μεγάλου δακτύλου του ποδός! Έπιτροπή εκ παρόντων Ιατρών, όστινες έπετήρουν τά πειράματα, έπεβεβαίωσαν τας έξομολογήσεις αύτης. Άλλ' ή μεθοδος τής άνακρουσεως τής τραπέζης είνε έσοβήσις τής άγροτικής τέχνης των νεωτέρων, και κατ' ούδέν δύναται να επικρατήση τήν έν τή μαντική δικαίαν σήμην των προσφιλών ήμων προγόνων, ούτε να ανατρέψη ή άνωτέρω αναφερομένη άποκάλυψις του ψευδούς αύτης και έλάχιστον έν των όσα περί του μυστικισμού των άρχαίων Έλλήνων διηγήθημεν.

Βερολίον, τή 7/19 Νοεμβρίου 1888

ΚΑ. ΝΙΚΟΛΑΙΔΗΣ

Διά μόνης τής έργασίας δύναται ή σκέψις να καταστή ύγιής; διά μόνης δε τής σκέψεως δύναται ή έργασία να καταστή εύτυχής;

Τό παρελθόν είνε άβυσσος καταβροχθίζουσα όλα τά παροδικά πράγματα τό μέλλον, επίσης είνε άβυσσος άδιαχώρητος. Η μία των άβυσσων τούτων βεί διηνεκώς εντός τής άλλης, τό μέλλον άπεφορτίζεται έν τώ παρελθόντι βείον, διά τού εννοητέου. Ο άνθρωπος άείτι μεταξύ των δύο τούτων άβυσσων.

Nicole.

— 'Επιτρέψατέ μοι, να σας εἶπω κ. Πελερέν, λέγει μειδιών ὁ κ. Λουσσάκ, ὅτι δὲν ἐφέρθητε μεθ' ὅσως λέγετε ἀταραξίας· παρεξηγῶν τίς τοὺς λόγους τοῦ φίλου του καὶ ἀπαντῶν δι' ὑβρεῶν καὶ προσκλήσεως εἰς μονομαχίαν εἰς τοὺς ἀστεϊσμούς· του, δεικνύει ὅτι ἀπόλεσε τὴν δύναμιν τῆς ψυχραιμίας. Ζητήσατε λοιπὸν συγγνώμην ἀπὸ τὸν κ. Βινιάλ ὅτι ἀσυνειδήτως καὶ ἐν στιγμῇ μεγάλου ἔρεθισμοῦ τὸν ἐξυβρίσατε, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀντίπαλός σας θὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἶχε ἀδίκον ἐκστομίσας ἀστεϊστῆτος κάπως προκλητικῆς.

Ὁ Πελερέν ἤρχισε νὰ συγχινηθῆται ἐκ τῶν πειστικῶν λόγων τοῦ μάρτυρος, καὶ θὰ ἐδέχετο συμβιβασμὸν, ἂν ἡ εἰκὸν τῆς ἐρωμένης του ἐξυβρισθείσης δὲν παρίστατο ἀενάως εἰς τὴν φαντασίαν του. Ἀπωθῶν τοὺς συμβιβαστικoὺς λόγους ἐπέμενε εἰς τὴν μονομαχίαν.

— Οἱ σκοποὶ σας εἶνε γενναῖοι καὶ τίμιοι· ὁ σκοπός σας ἱερός, κύριε δὲ Λουσσάκ...

Ὁ Ἰούλιος Βινιάλ κρίνων ἐκ τῆς ἀρχῆς τῆς ἀπαντήσεως ταύτης τοῦ Πελερέν ὅτι πᾶς συμβιβασμὸς ἦτο ἀδύνατος, ἤρξατο ἀφαιρῶν τὸν ἐπενδύτην, ἵνα μείνῃ μόνον μετὰ τὸ ὑποκάμισον ὡς εἰθισταί.

Ἰδὼν τὸ κίνημα τοῦτο ὁ Πελερέν ἠσθάνθη ἀνεκφραστον ταραχὴν, αἱ ἰδέαι του ἐσυγχίσθησαν καὶ ἐτελείωσε τὸν λόγον λίαν ταπεινωτικῶς, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν ἀπότομον ἐπιμονὴν ἣν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε δείξει, ἀποκρούων πάντα συμβιβασμὸν.

— ... καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἦμην πολὺ ἔνοχος εἶναι δὲν ὑπεχώρουν εἰς τοὺς φρονίμους λόγους σας. Δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τὴν παλαιὰν φιλίαν ἣτις μετὰ συνῆδει μετὰ τοῦ Ἰουλίου Βινιάλ. Ἄς ἐναγνωρίσῃ ὅτι ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη παρ' αὐτοῦ, καὶ θὰ ὁμολογήσω εὐχαρίστως ὅτι ἀφροπιάσθη ὑπὸ τοῦ θυμοῦ καὶ ἀσυνειδήτως τὸν ἐξύβρισα.

Ἄντι ἀπαντήσεως ὁ Ἰούλιος ἐφόρεσε πάλιν τὸν ἐπενδύτην του, ἐπλησίασε τὸν Πελερέν καὶ τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ἣν ἐκεῖνος ἐθλίψεν ἐγκαρδίως.

— Ὠραῖα! ἐφώνησεν ὁ κ. Ἀδριανός δὲ Λουσσάκ.

Ὁ κύριος Χάβλεϋ δὲν εἶπε τίποτε, ἠρέσθη μόνον νὰ βλέπῃ περιφρονητικῶς τὰ διατρέχοντα.

Τὸν κύριον Πελερέν ἐθέριξε φρεσὴν ὁ τρόπος τοῦ Ἄγγλου· ἀποτολμᾷ νὰ τὸν πλησιάσῃ.

— Κύριε, μοι φαίνεται ὅτι δὲν εὐηρεστήθητε διὰ τὴν εὐχάριστον τροπὴν ἣν ἔλαβον τὰ πράγματα.

— ὦ! yes, ἀπεκρίθη ταχέως ὁ Ἄγγλος, προτείνων περιφρονητικῶς τὸ κάτω χεῖλος, εὐχαριστήθην πολὺ.

— Ἐλθέ νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ σπῆτι μετὰ τῶν κυρίων...

— Δὲν θὰ θυνθῶ, ἂν καὶ τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ Ἰούλιε· ἔγωγε... τώρα τὴν προΐαν... μίαν συνέντευξιν εἰς...

— Ὑπάγεις μετὰ τὸ πρόγευμα; μόλις εἶνε ἔμπρὸς καὶ μισή!

— Ὀκτώ; τόσον ἄργά; θὰ ἀναγκασθῶ νὰ τρέξω.

Ὁ Πελερέν ἀπεχαιρέτισε ταχέως τὸν Βινιάλ καὶ ἠρνήθη ἐπιμόνως νὰ δεχθῆ ἄλλ' εἰκοσι ἀλλὰ χαρτονομίσμα ἑκατοντάδραχμον τὸ ὅπλον ὁ φίλος του

ἰδιαιτέρως ἐπέμενε νὰ τῷ δανείσῃ· ἐχαιρέτισε τοὺς μάρτυρας καὶ ἀπεμακρύνθη μετὰ ταχέα βήματα. Πέντε λεπτὰ ἂν ἔμενον, ἀφαικτικῶς θὰ προσεβλάλλετο ὑπὸ συμφορήσεως. Ἐτρεξεν ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Ὅταν ἐβεβαιώθη ὅτι ἦτο μόνος, κατέπεσε καθίθρων ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐξέτεινε τὸν γρόνθον του εἰς τὸν οὐρανὸν, κλαίον ἐκ τοῦ θυμοῦ του ὅτι ἀφῆκεν ἀτιμώρητον ἐκεῖνον ὅστις ἐξύβρισε τὸ τιμιώτερον πρᾶγμα τῆς καρδίας του. Καὶ εἶχε πληρέστατα δίκαιον ὁ δυστυχὴς Πελερέν. Φαντάζεσθε τί τὸν ἔκοψε νὰ ἐπιθεδρῶμῃσῃ, τί τὸν κατέστησεν ἀνανδρὸν καὶ γελοῖον ἐμπροσθεν τοῦ φίλου του καὶ τῶν δύο ξένων; Ὅχι βέβαια. Καὶ δίκαιος, διότι ἦτο τὸ ἐλεεινότερον, τὸ ἀθλιέστερον ὄλων τῶν ἐμποδίων ἐξ ὧων συνέβησαν ποτὲ εἰς τὰς μονομαχίας. Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ τὸ μαντεῖσθε ποτὲ· καὶ ὅμως εἶνε ἀπλοῦστατον. Βλέπων ὁ Πελερέν τὸν Ἰούλιον Βινιάλ ἀφαιρῶντα τὸν ἐπενδύτην του, ἐσκέφθη ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον. Ἄλλ' ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ τὸν κατέπειθέ τις ν' ἀφαιρῆσθαι τὸν ἰδικόν του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἐμπροσθεν τῶν δύο λεόντων, διότι δὲν ἐφόρει καθ' ἑαυτὸν ὑποκάμισον.

(Μετάφρ. Α. Χ. Δραγάση)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Ἄντιδιὰβρωτικόν. Πρόσφατα πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι ὁ στεακίτης εἶνε λαμπρὸν ἀντιδιαβρωτικόν, δυνάμενον νὰ χρησιμεύῃ πολὺ ἐπιφωλῶς πρὸς χρωμάτωσιν μεταλλικῶν ἐπιφανειῶν ἐκτεθειμένων εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς, καθότι οὔτε ἡ θερμότης οὔτε τὸ ψῦχος, ἀλλ' οὔτε καὶ τῶν ὀξέων ἡ ἐνέργεια ἐπιδρῶσιν ἐπ' αὐτῷ.

Τριπλῆ διὰ τοῦ στεακίτου ἐπιχρωμάτωσις διατηρεῖ ἐπ' ἀόριστον τὰς μεταλλικὰς ἐπιφανείας, ὡς καὶ τὰς ζυλίνας, μεταδίδει δὲ εἰς αὐτὰς ἀμετάβλητον καὶ στερεὰν στιλπνότητα.

Νέον νηματοειδὲς φυτόν. Ὁ ἐκ Λίλη κ. Μ. Ι. δὲ Τουάτζ ἀνεκοίνωσεν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν ὅτι ἐν Κίνα ὑπάρχει νηματοειδὲς τι φυτόν, ὅπερ ὀνομάζει ἐξωτικὸν κίαν-ναθιν, βεβαιοὶ δὲ ὅτι ἐν τῇ χώρᾳ ἐκείνῃ δὲν κοστίζει εἰμὴ 1 1/2 ἕως 2 λεπτὰ κατὰ λίτρον, ἐν Μασσαλίᾳ δὲ θὰ κοστίζει 3 λεπτὰ κατὰ λίτρον, ἐνῷ ἡ συνήθης κίναθις στοιχίζει, ἀναλόγως τῆς ποιότητός του, ἀπὸ 20 μέχρι 23 λεπτῶν.

Διὰ τοῦ νηματοειδοῦς τούτου φυτοῦ δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ τὰ λεπτότερα ὑφάσματα, ἀναλόγως τῆς ἐπεξεργασίας. Αἱ δὲ ἴνες του εἶνε τόσῳ ἀδυνατοὶ ὥστε δύναται τις νὰ κατασκευάσῃ ἐξ αὐτῶν νῆμα πρὸς ραφὴν, χωρὶς νὰ τὸ στρίψῃ.